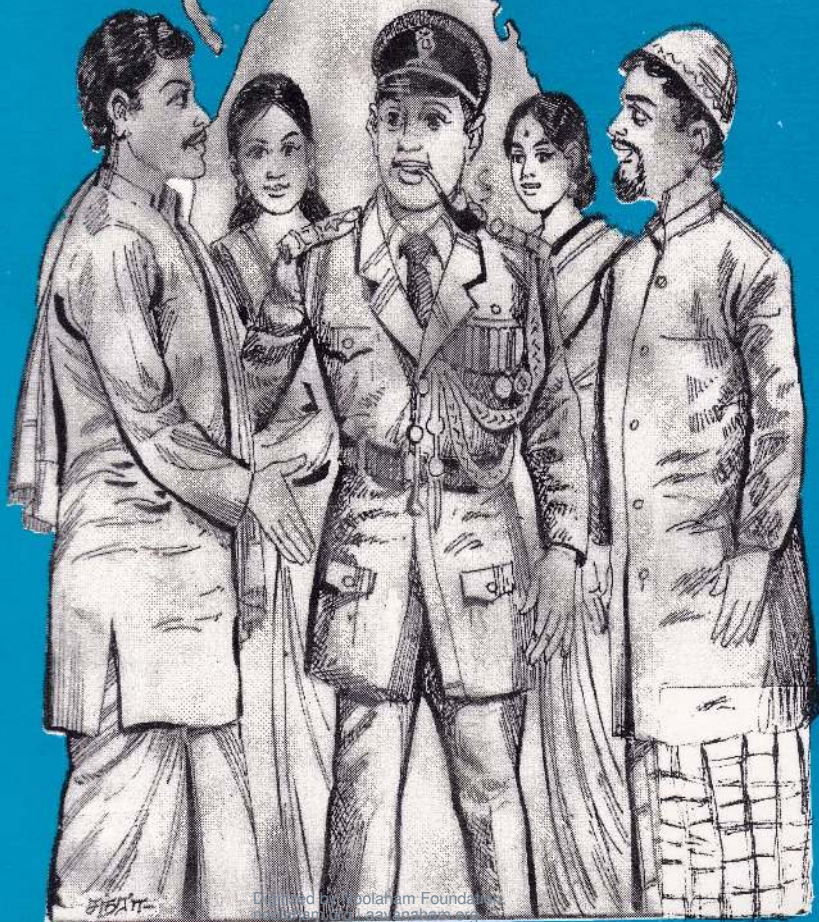

ஒரு தாயின் மடியில்

ரூபராணி ஜோசப்

ஒரு தாயின்

மடியில்

(குறுநாவல்)

ரூபராணி ஜோசப்

வெளியீடு

மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்

18/13, பூரணவத்தை - கண்டி.

நூல்	:-	ஒரு தாயின் மடியில்
ஆசிரியர்	:-	ரூபராணி ஜோசப் 258, பேராதனை வீதி, கண்டி.
உரிமை	:-	ஆசிரியருக்கே.
முதற்பதிப்பு	:-	டிசெம்பர் 2000
வெளியீடு	:-	மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம் 18/13, பூரணவத்தை - கண்டி
கணனி அச்சப்பதிப்பு	:-	செல்வி. S.B.F. ருக்ஷாணா
அச்சப் பதிப்பு	:-	கிறீன் லீப்(F) அச்சகம், கண்டி
அட்டைப்படம்	:-	ஓவியர் சத்ரா
பக்கம்	:-	80 பக்கம்
விலை	:-	100 ரூபா

ஆசிரியரின் பிறநூல்கள்

1. ஏணியும் தோணியும் (சிறுவர் இலக்கியம்)
தேசிய சாகித்தியப் பரிசு பெற்றது.
2. ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம் (சிறுகதைத் தொகுதி)
மத்திய மாகாண சாகித்தியப் பரிசு பெற்றது.
3. நான்கண்ட துரைவி (கட்டுரைத் தொகுதி)
4. இல்லை இல்லை நாடகங்கள்
வடகிழக்கு மாகாண சாகித்திய பரிசு பெற்றது.

ஏ மனிதா என்ன தேடுகிறாய்?

“ஏ மனிதா, கொஞ்சம் நில்
என்ன தேடுகிறாய்
எதையோ தொலைத்து விட்டாய்
அது தான் அமைதியா?
ஐயோ பாவம், இது
கிங்கு கிடைக்குமா
அங்கு கிடைக்குமா
என்று அலையாதே
ஏன்? அமைதி கிங்குமில்லை
அங்குமில்லை
அப்போ எங்கே என்கிறாய்?
அது உன் கிதயத்தில் தான்
கிருக்கிறது அங்கு கில்லாவிட்டால்
நீ எங்கு சென்றாலும்
உனக்கது கிடையாது
அமைதி வேண்டுமானால்
அமைதியாக கிரு”

பதிப்புரை

எமது நாடு, எமது தாயகம் இன்று
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.
ஒவ்வொரு வினாடியும்
ஒரு மனித உயிர் மண்ணில் சாய்கிறது.
யுத்தம் எனும் கொடியவனை
அழித்து,
மனித உயிர்களைக் காப்போம்
எமது மண்ணில் வடிந்த
இரத்தக்கறையை அகற்றி
புனித மண்ணாக மாற்றுவோம்.
இனங்களிடையே
ஐக்கியத்தை, சமாதானத்தை,
புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்துவோம்.
இன்று நல்ல உள்ளங்களின்
பிராத்தனையும் அதுவே.
அந்த நல்ல உள்ளங்களில்
ருபராணி ஜோசப்பும் ஒருவர்
அவர் உள்ளத்திலே எழுந்த
உணர்வுகள் எழுத்தாக உருவாகி
குறுநாவல் வடிவிலே
உங்கள் கரங்களில் தவழ்கின்றது.
சமாதானத்தை நோக்கிய
இப்படைப்பை
ஒரு வித்தியாசமாக
வெளிக் கொணர வேண்டும்
என
நானும், இந்நூலாசிரியரும்
ஆழ்ந்து சிந்தித்தோம்
இந்நூலில் மூன்று இனத்தைச்
சேர்ந்த மூவரின் முன்னுரைகள் இடம்
பெற வேண்டும்
இந்நூலில் இந்நாட்டின்
சமாதானத்திற்காக போராடிய, வாதாடிய
மறைந்த மூன்று பெருந்தகைகளுக்கு

சமர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்
அடுத்து இந்நூல் மூன்று
இனத்தவர்களின்
பங்களிப்போடு
வெளிவரவேண்டும்.
என்ற எமது சிந்தனை
செயலுருப்பெற்று
ஒரு அழகிய நூலாக
சமாதானத்தின் ஒரு துளியாக
உங்கள் கரங்களில்
விழுந்துள்ளது.
இனியென்ன புரட்டுங்கள்
பக்கங்களை,
வாசியுங்கள், உங்களுக்கு
புதிய புதிய சிந்தனைகளை
இவ்வெழுத்துக்கள் கோடிட்டு
காட்டும்.
இந்நூலை வெளியிடுவதன் மூலம்
எமது மக்கள் கலை இலக்கிய
ஒன்றியம்
பெருமையும் பூரிப்பும்
கொள்கிறது.
முடிந்த வரை,
தொடர்ந்து நல்ல நூல்களை
வெளியிட உள்ளோம்.
என்பதையும் அறியத்
தருகின்றோம்.

அன்புடன்

உங்கள்

இரா. அ. இராமன்

தலைவர்,

மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம்,
18/13, பூரணவத்தை, கண்டி.

நீதி இல்லாமல், நிரந்தர சமாதானமில்லை

There can be no lasting peace without Justice

மாமனிதர்கள்

விஜய குமாரனத்துங்க
(WIJAYA KUMARANATHUNGA)

குமார் பொன்னம்பலம்
(KUMAR PONNAMBALAM)

ஏ. சி. எஸ். ஹமீட்
(A.C.S. HAMEED)

இவர்களுக்கு இந்நூல்
சமர்ப்பணம்

PREFACE

Ruparani Joseph is a former member of the teaching staff of Good Shepherd Convent, Kandy. She has dedicated her lifetime in various fields such as speech, drama, writing plays, short stories and articles. She has won several National Awards.

She has written a novel titled "**In a Mother's Bosom**", based on unity among the various communities of our country. While the society is progressing, there is cruelty, torture and killings corresponding to it. Has any benefit accrued to society by this? How can such communal injustices be averted?

Ruparani Joseph is well aware of the impact of such injustices. Through a mixed marriage of a Sinhalese and a Tamil, she brings out the good relationship between the two communities and dispels all misunderstandings. Towards this end, Ruparani has made good use of the characters of Suraweera, Anoma, Jayasekera, Varuni, Ibrahim Haji, Sivaram and Sivapakiam. Through this novel she expresses her ardent desire that all communities should live in peace and harmony in a united Sri Lanka. This novel is greatly beneficial to the present situation in our country.

I greatly appreciate Ruparani's effort in producing this good novel.

KAMAL B. DISSANAYAKE

Assistant Director (Cultural),
District Secretariat,
Kandy.

முன்னுரை

ரூபராணி ஜோசப் அவர்கள் மலையகத்தில் பல தசாப்தங்களாக வாழ்ந்து அப்பிரதேச மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்து கல்வி, இலக்கியம், நாடகம் என்று பல்துறைகளில் தம்மை இணைத்துப் பெயர் பெற்றவர். பெண் எழுத்தாளர் என்ற முறையில் காலங்காலமாக எழுத்துத் துறையிலும் இலக்கியத்துறையிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு முன்வந்து பணியாற்றாத மலையகப் பெண்ணுலகுக்கு ஒரு சிறந்த முன்மாதிரியாக விளங்கி வருபவர். அவர் இலக்கியம் சார்ந்த பல்வேறு துறைகளில் ஆற்றிய ஏராளமான பணிகள் காரணமாகப் பல விருதுகள் பெற்றுப் பாராட்டப்பட்டவர். இலங்கைப் படைப்பிலக்கிய சரித்திரங்கள், பெண் எழுத்தாளர்கள் என்று கணித்தால் ரூபராணி அவர்களுக்கு அவ்வரிசையில் ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. அவர் எழுதியுள்ள இக்குறுநாவலுக்கு முகவுரையொன்றை எழுதும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமையையிட்டுப் பெரும்கிழ்வடைகின்றேன்.

ஆசிரியையாகப் பணியாற்றிப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்காகக் கல்விப் பணியாற்றி பிள்ளைகளின் கல்வித் தேவைகளை உணர்ந்தவராய் சிறுவர் இலக்கியத்துறையிலும் நற் பெயரெடுத்த ரூபராணி அவர்கள் தமது 'ஏணியும் தோணியும்' என்ற சிறுவர் இலக்கியத்துக்காகச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசை வென்றெடுத்தவர். இதனை விட ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையும் ('ஒரு வித்தியாசமான விளம்பரம்') 'நான் கண்ட துரைவி' என்ற கட்டுரைத் தொகுதியையும் எழுதி வெளியிட்டுப் புகழாரம் சூடியவர் ரூபராணி அவர்கள்.

இலக்கியம் காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்ற விளக்கம் காலத்தால் முந்தியதாயினும் இன்றளவும் பொருள் பொதிந்ததாக விளங்குவது. படைப்பிலக்கிய கர்த்தா தான் வாழும் உலகம் - சமூகச் சூழல் என்பவற்றை உதறித்தள்ளிவிட்டு தனிக் கற்பனையில் எதனையும் படைக்க முடியாது. அவ்வாறான படைப்புகள் காலவெள்ளத்தால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு அழிந்துபடுபவையே. சமூக யதார்த்தத்துடன் ஒன்றுபடுவதுடன் மட்டுமன்றி படைப்பிலக்கியங்கள் மனித நேயம், சமூகமேம்பாடு என்னும் இலக்குகளைக் கொண்டனவாய் பொருள் வளத்துடன் கலையம்சத்தையும் உள்ளடக்கி அமையும்போது அவை இலக்கிய உலகில் நிலைத்து

நிற்கின்றன. ரூபராணி அவர்களின் கதைகள் அவரே கூறுவதுபோல மக்கள் 'அனுபவிக்கும் துன்பங்களை, அவலங்களை அநீதிகளை வெளிக் கொணர வேண்டுமென்ற சமூக அக்கறையில்' எழுதப்படுகின்றன; 'நான் எழுதிய கதைகளில் பெரும்பாலானவை உண்மைச் சம்பவங்களே' என அவர் கூறுகின்றார்.

தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய் நாடு, தான் பிறந்த மண் இன்று பெரும் அவலத்தில் ஆழ்ந்துள்ளதையும் இனங்களுக்கிடையே ஏற்பட்டுள்ள 'துருவமயமாக்கத்தையும்' கண்டு அனுபவித்த ரூபராணி அவர்களின் இக்குறுநாவல் இனாதியான வெறுப்புணர்வையும் மறுதலையாக இன்புரிந்துணர்வு, நீதி, நியாயம் என்பவை பற்றிச் சுதந்திரமாக சிந்திக்கும் பல கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டது. தாய் நாட்டுப் பற்றையும் இனங்களுக்கிடையிலான ஒற்றுமையையும் வலியுறுத்தும் உன்னத நோக்குடன் இக்கதை கோர்க்கப்பட்டுள்ளது. அவர் உருவாக்கியுள்ள பல கதை மாந்தர்கள் முற்றிலும் கற்பனையில் பிறந்தவர்கள் அல்லர். பலர் நம்மத்தியில் வாழுவோரையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக நான் கருதுகின்றேன். சகல இனங்களைச் சேர்ந்த சகலரும் எதிர்மறைச் சிந்தனையுடையவர்கள் என்பது யதார்த்தத்துக்குப் புறம்பான ஒருவகை illusion என்பதே எனது தாழ்மையான கருத்து இக்கருத்து இக்குறுநாவலில் தூக்கலாகத் தெரிவதை வாசகர்கள் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இனங்களுக்கிடையே ஏற்பட வேண்டிய புரிந்துணர்வு, இன சௌஜன்யம் அதனுடாக அனமதி, சமாதானம், அபிவிருத்தி என ஒரு சமூகப் பிரக்ஞையுடைய இலக்கியவாதியாக ரூபராணி அவர்கள் இக்குறுநாவலினூடாகத் தம்மை இனங்காட்டுகின்றார். அவர் வெளிப்படுத்தும் உயரிய சிந்தனைகள் செயலுருவம் பெற வேண்டும், அவரது சமூக மேம்பாட்டையும் தேசிய வளர்ச்சியையும் கருதிய இலக்கியப் பணி தொடரவேண்டும் என்பதே எமது அவா.

பேராசிரியா

சோ. சந்திரசேகரன்

கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்

கமல் திஸாநாயக்க அவர்களின்

(முன்னுரையின் தமிழாக்கம்)

ரூபராணி ஜோசப் கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரியின் முந்நாள் ஆசிரியை. இவருடைய வாழ்நாட்களை பேச்சிலும் நடிப்பிலும் கட்டுரை கதைகள் நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் அர்ப்பணித்துள்ளார். பல தேசிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

சமுதாயம் முன்னேற்றமடைந்துள்ள அதேவேளையில் மற்றவர்களைப் பாதிக்கும்படிக்கு கொலைசித்திரவதை போன்றவற்றிலும் குருமடைந்துள்ளது. இதனால் சமுதாயம் ஏதும் நன்மை அடைந்துள்ளதா? எப்படி இனவாத அநீதிகளைத் தடுக்க முடியும்? ரூபராணி ஜோசப் இத்தகைய அநீதிகளையும் பாதிப்புக்களையும் நன்கு உணர்ந்தவராக இருக்கிறார். தமிழ் சிங்கள கலப்புத் திருமணம் ஒன்றின் மூலம் இரு இனங்களுக்கிடையிலான உறவை வளர்த்து பிழையான விளக்கங்களை நீக்கிவிடுகிறார். இக்குறிகோளை நோக்கி சுரவீர, அனோமா, ஐயசேகர, வருணி, இப்ராகிம் ஹாஜியார் சிவராம், சிவபாக்கியம், வித்யா, சுனில் ஆகிய பாத்திரங்களை நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார். எல்லா இனமக்களும் இலங்கையில் சமாதானம், சந்தோஷமாக ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டுமென்ற தனது தணியாத ஆவலை இக்குறு நாவல் ஊடாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்நாவல் நமது நாட்டிலுள்ள தற்கால சூழ்நிலைக்கு மிகவும் பயனளிக்க வல்லது.

இந்நாவலை வெளியிடும் ரூபராணியின் முயற்சியைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன்.

கமல் பி. திஸாநாயக்க
கலாசார உதவிப் பணிப்பாளர்,
கண்டிப் பிரதேச செயலகம்,
கண்டி.

முன்னரை

கூடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக இலக்கிய உலகில் சிறுகதை, உருவக்கதை, நாடகம், கட்டுரை, கவிதை ஆகிய பல்வேறு துறைகளிலும் தனக்கெனத் தனிபானதோர் இலக்கிய வடிவமைப்பினைத் தந்து தமிழகமும் நல்லுலகுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானவரே சொல்லின் செல்வி எனப் போற்றப்படும் ருபராணி ஜோசப் அவர்கள். பன்னூல் ஆசிரியராய் நாடக ஆசிரியையாய் மட்டுமல்ல - நடிகராகவும் மேடைகளில் காட்சி தந்தவர்; கல்வி பயிலும் போதும் ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெறும் போதும் ஆசிரியப் பணிபுரிந்த போதும் எழுத்துத்துறையும் நாடகத்துறையும் அவரது கைதேர்ந்த கலையாகும். அதனால் பெற்ற விருதுகள் பல. அண்மையில் பிரசுரமான அவரது 'ஏணியும் தோணியும்' என்ற உருவக்கதைத் தொகுதி மக்கள் பாராட்டைப் பெற்றதுமன்றி அகில இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டது. அவரது ஏனைய நூல்களும் தமிழ் இலக்கியத்தை அணிசெய்யும் வண்ணமாகவே அமைந்துள்ளன.

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறு கதைகளைப் படைத்தவர், அவரது தொடர்ச்சியான சிறுகதைப்படைப்புக்கள் மாதமொன்றாக வேனும் பத்திரிகைகளில் வெளிவருவது வழக்கம் அதனால் தனக்கென ஒரு வாசகர் கூட்டத்தினரையும் அவர் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

காலத்துக் கேற்றவாறு மக்களின் யதார்த்த பூர்வமான வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் கதைகளுக்கு சிகரமாகத் திகழ்கின்றது. அவரது ஒரு தாயின் மடியில் என்ற குறுநாவல் சமூகங்களுக்கிடையே காணப்படும் இனமோதல்களை மையமாகக் கொண்டு வரையப்பட்ட கதையெனக் கொள்ளலாம். இன ஒற்றுமையைக் கருவாகக் கொண்டு மக்கள் உள்ளங்களைக் கவருகின்றது. மூவின மக்களையும் ஒருங்கிணைத்த கதாபாத்திரங்களின் மூலமாக கதையை வழிநடத்திச் செல்கிறார். ஆசிரியர் நாடகத்திற் பெற்றுள்ள முதிர்ச்சித் தன்மையையும் இக்கதை எடுத்துக் காட்டுகின்ற தெனலாம்.

தான் பிறந்த மண்ணை விட்டு வெளியேறினும் மக்கள் வாழ்வின் அவலங்களை வாசகர்களின் இதயத்துட்பதியச் செய்கின்ற அவரது

கதைகளை நோக்கும்போது கலில் ஜிப்ரானின் கதைகளை நினைவிற் கொள்ளச் செய்கின்றன. பிறந்த நாட்டை விட்டும் வெளியேறிய கலில் ஜிப்ரான் தனது பிறந்தகத்து நினைவுகளால் உந்தப்பட்டு எழுதிய கதைகள் உலகலாவியரீதியில் இன்றும் பிரபல்யமாகியுள்ளன.

ஆசிரியரின் இதயத்தில் புதைந்துள்ள ஒரே இலட்சிய ஆவலை ஒரு தாயின் மடியில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். அதன் மூலம் அவரது மனத்தாக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். நாட்டில் கொந்தளிப்பான நிலையில் உள்ள இனவிரசலுக்கான தீவு மூவின மக்களும் ஒன்றிணைவதே என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இனங்களுக்கிடையே எரிந்துகொண்டிருக்கும் பூதாகாரமான விரிசல்களும் ஆவேச உணர்வுகளும் இலக்கியவாதிகளையும் விட்டு வைக்கவில்லை. எரியும் நெருப்பில் எண்ணை வார்ப்போரும் உள், அதனை அணைக்கத்துணிவோரும் உள். இத்தகைய சூழ் நிலையில் மூவினமக்கள் மத்தியிலும் வேற்றுமைகளைக் கலைத்து ஒற்றுமையைக் குவித்திடும் உள்ளத்துணர்வோடு எவ்வாறு ஓர் இலக்கியவாதி செயற்படலாமென்பதற்கும் இக்கதையானது ஓர் முன்னுதாரண மெனலாம். இதில் நடமாடும் கதாபாத்திரங்களும் மனிதநேய உணர்வுகளும் ஆரம்ப முதல் இறுதி வரை மனித நேயசிந்தனைகளை வலியுறுத்துகின்றன. வாசகர்களின் சிந்தனைக்கு அவை விருந்தாகவும் அமைகின்றன.

எனவே இக்கதையில் புதுமையுண்டு சிந்தனைக்கு விருந்துண்டு, புரட்சிகரமான மாற்றத்துக்கு வழியுண்டு, என்று எண்ணினால் அவை செயலாக்கம் பெறும் போது சமூகங்களிடையே சுபீட்சம் நல்லெண்ணம், சமாதானம் என்பன நிலைக்குமென்ற ஆசிரியரின் தூய்மையான நோக்கமும் நிறைவேறு வழிபிறக்குமென்ற நம்பிக்கையில் காலத்துக்கேற்ற படைப்பாகவே இதனைக் கருதுவது பொருத்தமாகும். இவரது பணிதொடர வாழ்த்துகிறேன்.

கலாபூஷணம் எஸ். எம். ஏ. ஹசன்

பணிப்பாளர்

ஓராபி பாஷா கலாசார நிலையம்

என் எண்ணங்கள்

ஐம்பது ஆண்டுகளாக எழுதி வந்த நான் இப்போது தான் ஒரு குறுநாவலை வெளியிட முடிகிறது. இதற்கு உண்மையான காரணம் நாவல் எழுதுவதில் நாட்டமின்மையே. சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் நாடகங்கள் எழுதுவதில் எனக்கிருந்த ஒரு தனியான ஈடுபாடும் மற்றொரு காரணமாகும். இந்த ஈடுபாட்டை வளர்த்தவர்கள் வாசகர்களே.

நீங்கள் ஏன் சிறு கதைகளை மட்டும் எழுதுகிறீர்கள் நெடுங்கதைகள் எழுதக்கூடாதா என்று ஆதங்கப்படும் சில இலக்கிய அன்பர்களையும் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு நன்றிகள்.

எனது சிறுகதைகள் சாதாரண மக்களின் அன்றாட பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டவை. நாளாந்த வாழ்க்கையில் அவர்கள் மறைமுகமாகவோ பகிரங்கமாகவோ அநுபவிக்கும் துன்பங்களை அவலங்களை அநீதிகளை, வெளிக் கொணர வேண்டுமென்ற சமூக அக்கறையில் எழுதுகிறேனே தவிர உபதேசம் செய்யும் மேதாவித்தனம் என்னிடம் கிடையாது.

நான் எழுதிய கதைகளில் பெரும்பாலானவை உண்மைச் சம்பவங்களே. அவை படிப்பவர் மனதில் பாதிப்பை உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் எனக்குத் திட்டுகளும் பாராட்டுக் கடிதங்களும் வந்திருக்க முடியாது. சிறுகதைகளோ நாவல்களோ நாம் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்ல வைத்து விடுகின்றன. புலம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் உள்ள சில தமிழர்களிடமிருந்து என் சிறுகதைகளுக்கு வரவேற்பும் பாராட்டும் கிடைத்தது. எனக்கு மகிழ்ச்சியையும் ஊக்கத்தையும் தந்துள்ளது என்ற உண்மையை நான் மறைப்பதற்கில்லை.

நேரச் சுருக்கமும், படிப்பினையும் அவர்கள் என்கதைகளை விரும்பிப் படிப்பதற்குக் காட்டிய இருகாரணங்கள். ஆங்கிலத்தில் இவை மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டால் ஏனையோரும் இதை வாங்கி

விரும்பிப் படிப் பார்கள் என்ற கருத்தையும் அவர்கள் முன்வைத்திருந்தார்கள். சிறப்பாக ஏனியும் தோணியும்மென்ற எனது நூலின் உருவகக் கதைகளைக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். ஆவல் எனக்குள் வந்த போதும் பொருளாதாரம் எழுந்து நின்று அதைத்தட்டி அடக்கிவிட்டது.

இப்போது ஒரு குறுநாவலையாவது எழுதிப் பார்ப்போமே என்ற எண்ணம் திடீரென்று என் மனக் கதவைப் பலமாகத் தட்டித் திறந்தது. அங்கே என் இன்னுயிர் நண்பி சாரதா நின்றாள். இனக் கலவரத்தின் தீச்சவாலையுள் அவள் துடிதுடித்துக் கருகிப் போன சம்பவம் என் நினைவுகளை நனைத்தது. இவள் செய்தி பாவம் என்ன? ஒரு சிங்களவனைக் காதலித்துக் கரம் பற்றியதுதான்.

என்னுள் எழுந்தது வேகமா வேதனையா புரியவில்லை. இந்தக் கருவே 'ஒரு தாயின் மடியில்' உருவாகியது.

தெற்காசிய நாடுகளில் சின்னஞ் சிறு வானைக் குமரியாய் எல்லார் மனதையும் கொள்ளை கொண்டநாடு இலங்கை இயற்கை அழகை அள்ளிச் சுமந்து இந்து மாக் கடலின் இராணியாக விளங்கிய நாடு எங்கள் நாடு கலை கலாச்சாரப் பண்புகள் நிறைந்த நாடு இது. வாசனைத் திரவியங்களும் முத்து இரத்தினமும் தந்து செல்வச் சீமாட்டியாய் புராதனப் பெருமைகள் கொண்ட நமது நாடு இன்று யுத்த பூமியாய் மாறி விதவைக் கோலம் கொண்டு கண்ணீர் சிந்தும் நாடாக மாறியது. வேதனைக்குரிய விஷயமல்லவா?

மகிழ்ச்சியோடு ஒரு தாய் பிள்ளைகளாக ஒன்று பட்டு வாழ்ந்த மக்கள் இன்று துண்டு பட்டு போனார்கள். மாவும் பலாவும் வாழையும் தென்னையும் கூடிக் குலாவ மனைகளை மாளிகை யாக்கி வாழ்ந்த மக்கள் இன்று அகதிகளாய் இடம் பெயர்ந்து அல்லல்படுகிறார்கள். துள்ளித் திரிந்து பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய சிறுவர்கள் பெற்றாரையும் உற்றாரையும் இழந்து அனாதைகளாகி விட்டனர். பொன்னுக்கும் மணிக்கும் பெயர் போன நமது நாட்டு மக்கள் இன்று உணவுக்கும்

மருந்துக்கும் மாவுக்கும் எண்ணெய்க்கும் கை நீட்டுகிறார்கள்.

பார்ப்பதும் கேட்பதும் முடிவற்றபோர், குண்டு வெடிப்பு, மரணம் கொலை, பீதி, அழுகை, சித்திரவதை, காணவில்லை, பிரச்சினை என்ற செய்திகளே இத்தனைக்கும் மூலகாரணம் இனப் பிரச்சினை என்பது தெளிவு, தமிழர் சிங்களவர் முஸ்லிம்கள் பறங்கியர் அனைவரும் இந்த மண்ணின் மைந்தர்களே.

நமது நாடு சுதந்திரம் பெற்று ஐம்பது ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன. எனினும் இன்னும் கை விலங்குகளும் கால் விலங்குகளும் முற்றாகக் தகர்த்ததெறியப் படவில்லை. மக்கள் மனதில் அமைதியில்லை மகிழ்ச்சியில்லை. சுதந்திர உணர்வுமில்லை.

இனவேறுபாடு கடந்து திருமணம் செய்தவர்கள் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். இவையனைத்தும் காதல் திருமணங்களே. இவர்களில் வித்தியாவையும் சுனிலையும் நாம் சந்திக்கிறோம். இவர்களைப்போல் இன்னும் பலர் இருப்பதும் உங்களுக்குப் புதிய விஷயமல்ல.

தேசிய இனப் பிரச்சினை கூர்மையடைந்து வரும் இக்கால கட்டத்தில் பெரும்பாலும் சிங்களவர்களுக்குத் தமிழர் மட்டில் உள்ள அபிப்பிராயங்களையும் வெறுப்புணர்வையும் போலீஸ் கமிஷனர் ஐயசேகரவின் வாயிலாக அறியும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. நம்மைச் சுற்றிப்பல ஐயசேகராக்கள் இருக்கிறார்கள். இதேவேளை பரந்த நோக்கும் புரிந்துணர்வும் கொண்ட சுரவீர, மனைவி அனோமா (அன்ரி) இருவரும் சிங்களவர்களாயிருந்தும் நல்லது கெட்டது சரி, பிழை நீதி நியாயம் என்பவற்றை நடுநிலையோடு துணிச்சலாக விமர்சிக்கும் பண்பு இன ஐக்கியத்துக்கு அச்சாணியாக அமைவதையும் காணலாம்.

சுரவீர, அனோமா போன்றோர் நம் நாட்டில் பெருகினால் சமாதானத்தில் அரசின் அழுத்தம் அதிகரிக்க வாய்ப்புக்கள் உண்டு.

சுரவீர அனோமாவுடன் இப்ராகிம் ஹாஜியாரும் சமாதானப்

பணியில் தோளோடு தோள் கொடுப்பது நெஞ்சைத் தொடுகிறது. இக்கதையில் தாய்நாட்டுப் பாசமும் இன ஒற்றுமையின் அவசியமும் வலியுறுத்துவதே எனது நோக்கம். பரவலாக சிங்களவர்களுக்குத் தமிழர் மட்டில் வேறுபட்ட உணர்வுகள் இருப்பது போல் தமிழர்களுக்கும் இருப்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை.

சிவராம் சிவபாக்கியம் வாயிலாக இவை வெளிப்படுத்தப் படுகிறது.

இனக் கலவரத்தில் காடையர் தாக்குதலை ஒற்றுமையால் முறியடிக்கலாம் என்பதை இப்ராஹிம் ஹாஜியார், ஏனைய நண்பர்களின் கலந்துரையாடல் அவசியமான ஒரு எடுத்துக்காட்டாக எழுதியுள்ளேன்.

எங்கள் ஒவ்வொருவரிலும் ஒவ்வொரு இப்ராஹிம் ஹாஜியார் இருக்கிறார். சுரவீர, அனோமா இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் பிரச்சினைகள் வரும்போது அதில் தங்களைப் பிணைத்துக் கொள்ளப்பயப்படுகிறார்கள். தங்களுக்கு இதனால் வரக்கூடிய பாதிப்புக்களை எண்ணி ஒதுங்கி விடுகிறார்கள். என்பதை உறுதியாக ஹாஜியார் வெளிப்படுத்துகிறார். தமிழர்களும் இந்நாட்டின் பிரஜைகளே அவர்களையும் அவர்களின் உடமைகளையும் பாதுகாக்க வேண்டிய அரசும் அதன் காவலர்களும் பாராமுகமாயிருந்த சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. இந்த நிலையில் சிங்களவரும் முஸ்லிம்களும் தமிழருக்குப் பாதுகாப்பளித்துக் காப்பாற்றினார்கள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி.

பலமும் பலவீனமும் நல்லதும் தீயதும் சரியும் பிழையும் ஒரு இனத்துக்கு மட்டுமல்ல. எல்லா இனத்திலுமுண்டு என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்.

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இலங்கை மணித்திரு நாட்டின் இன்றைய நிலையை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

கண்டி நல்லாயன் மகளிர் கல்லூரியில் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேல் கல்விப் பணியும் கலைப் பணியுமாற்றியவள் நான். தமிழ் சிங்கள முஸ்லிம் மாணவிகளுக்குப் பாடம் சொல்லியவள். சிங்கள, முஸ்லிம் தமிழ் ஆசிரியர்களுடன் அன்போடு ஒரே குடும்பமாய் வாழ்ந்தவள், தோசையும் இட்லியும் வட்டிலப்பும் கிரிபத்தும் பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்தவள், இனமதபேத மீன்றி கூடிச் சிரித்து மகிழ்ந்தவள்.

நான் அன்று வாழ்ந்த பொன்னான வாழ்வு இன்று இல்லையே என்று எண்ணும் போது என் கண்களில் நீர் வழிகிறது. எல்லா இனங்களின் உடலில் ஓடுவதும் ஒரே இரத்தமே. எல்லோர் விடும் கண்ணீரும் ஒன்றுதான். இதை நம்மால் ஏன் சிந்திக்க முடிவதில்லை? “நீ உனக்கு எதைச் செய்ய விரும்புகிறாயோ அதையே மற்றவர்களுக்குச் செய்” என்றார் இயேசு. “உயிர்களிடத்தில் கருணை காட்டு” என்றார் புத்தர், “அஹிம்சையே ஆயுதம்” என்றார் மகாத்மா, இந்த பொன்னான வார்த்தைகள் அர்த்தமற்றுப் போய்விட்டனவே உயிர்களின் மதிப்பு மலிவாகிப் போய் விட்டனவே.

நான் இந்த நாட்டின் பிரஜை இந்த மண்ணின் மகள். இங்கு அமைதி நிலவ வேண்டும்.

அன்று போல் எல்லா இனமும் ஒன்றுபட்டு அன்பாய் வாழவேண்டும். யுத்தம் ஓய்ந்து மக்கள் மகிழ்ச்சியில் குதிக்க வேண்டும். இடம் பெயர்ந்த மக்கள் தம் சொந்த இடங்களில் குடியேற வேண்டும். அகதி வாழ்க்கை ஒழிய வேண்டும். அச்சமின்றி சுய கௌரவத்துடன் எல்லா இனமும் நிம்மதியாக வாழ வேண்டும் நாடு அபிவிருத்தியில் தந்நிறைவு கண்டு பொருளாதாரம் பெருக வேண்டும்? என்ற ஆதங்கம் என்னுள் தீச்சவாலையாய்க் கொழுந்து விட்டெரிகிறது.

ஒரு காலத்தில் நானும் என் குடும்பமும் அகதிகளாய் வேறு இடங்களில் வாழ்ந்த ஞாபகம். நசீரா உம்மாவும், சிறிசேன ஐயாவும் என் கண்முன் காவல் தெய்வங்களாய்த் தெரிகிறார்கள், என்று வரும் சாந்தியும் சமாதானமும் என்று நான் ஏங்குகிறேன். ஐக்கிய இலங்கையைக்

கட்டி எழுப்ப நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட வேண்டாமா? மக்கள் சக்தி தேச நலனுக்காகத் திரண்டெழுந்தால் சமாதானம் மிகச் சுலபமாக நம்மிடையே வந்துவிட்டதா? என்ன விலை கொடுத்தும் இதைப் பெற வேண்டும் என்பதில் உறுதியாய் இருக்க வேண்டாமா? நாமெல்லாம் ஒரு தாய் மடியில் பிள்ளைகளல்லவா?

எதற்காக நாமெல்லாரும் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறோம், இத்தனைக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில் இனமத பேதம் பாராது உதவியிருக்கிறோமே! மனித நேயம் இன்னும் மடிந்து விடவில்லை. ஆனால் அந்த நேயத்தை வாழவிடாமல் சாகடிப்போரும் இருக்கிறார்கள். திசை திருப்புவோரும் இருக்கிறார்கள். கல்வியாளர்கள். கலைஞர்கள், சமையத்தலைவர்கள் பொது நலன் விரும்பிகள் அனைவரும் போருக்கு எதிராக அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டும். மீண்டும் நாம் ஒரு தாய் மக்களாய் இணைய வேண்டும் ஐக்கிய இலங்கையொன்று உருவாகி நாமெல்லோரும் அதை அணி செய்ய வேண்டும். இந்த அழகிய கனவுகள் நனவாக வேண்டும் என்றெல்லாம் ஏங்கியே இக்கதையை எழுதினேன்.

‘பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்நாடும்

நற்றவ வானிலும் நனிசிறந்தனவல்லவா’

வெறும் இலக்கியங்களும் சிறுகதைகளும் படைத்த நான் இன்று எம்மை வாட்டி வதைக்கும் தேசியப் பிரச்சினையை கடுகு அளவில் ஒரு கலப்புத் திருமணத்தின் மூலம் அணுகியுள்ளேன்.

அதைப் படிக்கும் நீங்கள் என்னைத் திட்டலாம், பாராட்டலாம் என்னுடைய கருத்துக்கள் உங்கள் கருத்துகளுக்கு மாறுபட்டதாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் நான் பேசவைத்த கதாபாத்திரங்களிற் சிலராவது உங்களைச் சிந்திக்க தூண்டுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. நாம் எல்லோருமே சமாதானம் விரும்பிகள்தான். ஆனால் கோழைத்தனம் நமக்குள் குடியிருக்கிறது. என்றால் அதை ஏற்பீர்களோ மறுப்பீர்களோ? எனக்குத் தெரியாது?

மக்களைச் சார்ந்ததுதான் அரசியல். அது நமக்காகவே நாம்

தேர்ந்து அனுப்பியவர்களும் தெரிவின்றி வந்தவர்களுமே இதில் உள்ளவர்கள். இனங்களின் பிரச்சினைகளில் அரசியல் தொடர்பு உண்டென்பது சர்வநிச்சயம் எனவே கலை இலக்கியப் படைப்புகளில் அரசியல் கலப்பு வரலாம். வரக்கூடாது என்று வாதாடுவோரும் உண்டு. ஒரு எழுத்தாளனுக்கு எல்லை கிடையாது அவன் காற்றைப் போன்றவன் என்று கருதுவோரும் உண்டு. ஆனால் அவனுடைய சுவாசம் ஆரோக்கியமானதாய் இருக்க வேண்டும். அவனுடைய பார்வை நீதியானதாக இருக்க வேண்டும். அது பற்றித் தீர்ப்பு வழங்கும் சுதந்திரம் வாசகனுக்கே உரியது.

எதிலும் புதுமைபடைக்க வேண்டும் என்பதில் எனக்குத் தனியானதோர் ஈடுபாடு. இக்குறுநாவலுக்கு முன்னுரை மூவர் எழுத வேண்டும் என்ற ஆவல். முதலில் ஓறாபிபாஷா நிறுவனத்தின் பணிப்பாளர் கலாபூஷணம் எஸ்.எம்.ஏ. ஹசன் அவர்களை அணுகினேன். சிறுவயதில் ஆசிரியராக வாழ்வைத் தொடங்கி பிரதம கல்வி அதிகாரியாக உயர்வு அடைந்து ஓய்வு பெற்றவர் சிறந்த எழுத்தாளர் பல நூல்களின் ஆசிரியர் மார்க்கப்பற்று கொண்டவர். அறிவோடு கலந்த அவருடைய அடக்கம் எளிமை உதவும் உள்ளம், எனக்குப் பிடித்த சங்கதிகள், என் எண்ணத்தை அவரிடம் வெளியிட்ட போது மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு முன்னுரை வழங்கினார். நன்றிகள் அவருக்கு.

அடுத்து என் மனத்திரையில் தோன்றிய கமல் டி. திஸாநாயக்க அவர்களைச் சந்திக்கிறேன். கண்டிப்பிரதேச செயலகத்தில் (Kandy Divisional Secretariat) இவர் கலாசார திணைக்களத்தின் உதவிப் பணிப்பாளர் கனிவும் அமைதியும் மானுட நேயமும் கொண்ட ஒரு மனிதர் இன மத பேதமின்றி கலை கலாசாராத்துறைக்குப் பெரும் பங்காற்றி வருவதோடு அனைவரையும் அரவணைத்துச் செல்லும் பாங்கே இவரது வெற்றியின் ரகசியமாகும். தமிழ் கலை கலாசார நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வமுடையவர். மானிட நேயத்தை வலியுறுத்தும் வலிமைமிக்க இவரது குரல் இக்காலத்தின் குரலாகும்.

எனது நாவலின் கருவை அவரிடம் கொடுத்தேன் அதைப் படித்த கமல் திசாநாயக்க அவர்கள் இக்காலத்துக்கு ஏற்ற பயனுள்ள சிறந்ததோர் படைப்பு என்று பாராட்டி முன்னுரை தந்து இந்நூல் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து ஒரு நூலாக வெளிவருமானால் எமது நாட்டுக்கு, மக்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமையும் என்றார். அது நூலுருவாகத் தன்னாலான பங்களிப்பையும் மனமுவந்து வழங்கி உதவினார். இது காலத்தால் அழியாத ஒரு நிகழ்வு. நாம் எல்லோரும் இலங்கை மாதாவின் மக்கள் என்ற புரிந்துணர்வுக்கு கமல் திசாநாயக்கா அவர்கள் ஒரு எடுத்துக் காட்டு. இவருக்கு என் இதயங் கனிந்த நன்றிகள்.

முன்றாவது முன்னுரைக்காகக் கொழும்பு பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் அவர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் இணக்கம், தெரிவித்துக் கதையை அனுப்புமாறும் கேட்டுக் கொண்டார்.

பேராசிரியர் அவர்கள் ஒரு மலையக மாணிக்கம். பெரும் கல்விமான். மலையகத்துக்குக் கிடைத்த மாபெரும் பொக்கிஷம் கல்வி சார்நூல்களின் படைப்பாளி பெரும்பாலும் கல்வி சம்பந்தமான இவரின் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் சிறந்த பயனைத்தருவன இவருடைய கட்டுரைகள் பல பத்திரிகைகளில் தவறாது இடம் பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. கல்விசம்பந்தமான சீர் கேடுகளைச் சீர்தூக்கிச் சிந்திக்கத் தூண்டும் பேராசிரியர் அவர்கள் மலையகத்தின் கல்வி வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ளார். இவருடைய ஆழ்ந்த ஞானம் அகன்ற நோக்கு இவரைபெருமைக்குரிய ஆசிரியராக இனம் காட்டுகிறது. எழுதுவதில் மட்டுமன்றிப் பேச்சிலும் சிறந்து விளங்குகிறார் கலை இலக்கிய நிகழ்வுகளின் தலைமைப்பீடத்தை அலங்கரிக்கிறார். எல்லாவற்றையும் விட இவர் என் மாணவியின் கணவர் என்பதில் எனக்குப் பெருமையாயிருக்கிறது. பேராசிரியர் அவர்களுக்கு என் கனிவான நன்றிகள் பல.

முன்னுரைகள் முற்றுப் பெற்றாலும் இதை நூலாக்குவதில்

உள்ள சிரமம் எனக்குப் புதிதல்ல. கமல் திசாநாயக்க அவர்களுடன் இன்னும் இரு இனத்தவர் என்னுடன் இணைந்து உதவினால் சுகமான சூழலாக இருக்குமே என்ற எண்ணம் என்னுள் ஓயாத அலையாக மோதியது. இது எப்படியாகும் என்ற நினைவுகளுடன் கண்டி நகர முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பணிப்பாளர் அல் ஹாஜ் முகமட் ஹாஜியார் அவர்களை அவரது பணியகத்தில் சந்திக்கிறேன். என்னுடைய இலக்கியப் பணிகளில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்ட இவர் இலண்டன் பொறியியல் துறையில் பட்டம் பெற்றவர். இலங்கை முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கண்டி நகர பணிப்பாளர் அன்பும் பண்பும் மனித நேயமும் கொண்டவர். அவரைத் தேடிச் செல்லும் அனைவரையும் அன்புடன் வரவேற்று தேவைகளைத் தெரிந்து உதவும் உள்ளம் படைத்தவர். இலக்கியவாதிகளின் இனிய நண்பர் பழகுவதற்கு எளிமையானவர்.

பேச்சு வாக்கில் எனது குறுநாவலின் கருவை அவருடன் பகிர்ந்த போது மிகுந்த ரசனையுடன் செவிமடுத்தார். முடிவில் எனக்கேற்பட்டது ஆச்சரியமா ஆனந்தமா என்று தெரியவில்லை. ஒரு தாயின் மடியிலை நூலாக்கத் தன்னாலான பங்களிப்பைச் செய்வதாகச் சொல்லி முறுவலித்தார். வாய் திறக்கு முன்னே உதவ நினைத்த அவரின் நல்ல மனங்கண்டு சிலிர்த்துப் போனேன். அவர் நீடுவாழ்க. நன்றிகள்.

அடுத்து இக்குறுநாவல் நூலாக வெளிவருவதற்கு மனமுவந்து உதவ முன் வந்தவர் தொழிலதிபர் சேகரன் சோமபாலன் அவர்கள் அமைதியின் வடிவம், அடக்கம் அவரது சுபாவம் எழுத்தாளர்களுக்கு இவர் புதியவரல்ல. அவர்களை ஊக்குவிப்பதில் நாட்டம் கொண்டவர். சமூகப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தும் சேகரன் சோமபாலன் அவர்கள் தேவை வரும்போது சேவை செய்யக் காத்திருப்பவர் மனித நேயம் படைத்தவர்.

பாடசாலைப் பிள்ளைகளையும் அவர் மறந்து விடவில்லை. அவ்வப் போது அவர்களுக்கு உதவி வருகிறார். குண்டசாலை விவேகானந்தா தமிழ் வித்தியாலயத்துக்கு விவேகானந்தர் சிலை

ஒன்றை அன்பளிப்புச் செய்துள்ளார். அமைதிப் பணி புரியும் சேகரன் சோமபாலன் அவர்களுக்கு அன்பு நன்றிகள்.

என்னுடைய எழுத்துப் பணிகளுக்கு முன் நின்று உழைத்துவரும் மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத் தலைவர் திரு. இரா. அ. இராமன் அவர்கள் நன்றிக்குரியர் காலநேரம், நோய்நொடி பாராது எழுத்தாளர்களுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துவருபவர். அவர் பணி தொடர வாழ்த்துகிறேன். நான் எழுதிய மூன்று நூல்களும் சிறந்த நூல்களுக்கான விருதைப் பெற்றன. இரண்டு நூல்கள் மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் வெளியீடு, மற்றது துரைவி வெளியீடு, என்ற எண்ணம் எனக்குப் பெருமை தருகிறது.

இந்நூலுக்கு மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் அட்டைப் படம் வரைந்த ஓவியர் சந்திரா, கண்டி கிறீன் லீவ் அச்சகத்தார் நன்றிக்குரியவர்கள்.

நிறைவாக என் அன்பு நேயர்களே! இதோ உங்கள் முன் 'ஒருதாயின் மடியில்'

படியுங்கள் முடிவுவரை
இனிப்பா? கசப்பா?
எதுவானாலும் எழுதுங்கள்.
அதுவே என் வளர்ச்சிக்கு உரம்

என்றும் அன்புடன் உங்கள்
ரூபராணி ஜோசப்

258, பேராதனை வீதி, கண்டி.
தொலைபேசி : 08-225289

செய்திகளாய் வெளிவந்த கணிப்புகள்

கொடிய யுத்தத்தினால் பலியானோர் - 600,000

அங்கவீனமடைந்தோர் - 30,000

விதவைகளானோர் - 20,000

அனாதைகளானோர் - 1,000,000

இவர்கள் யார்? இலங்கைத்தாயின் பிள்ளைகளல்லவா?

- ரூபராணி -

மக்கள் களல இலக்கிய ஒன்றியத்தின் வெளியீடுகள்

1. ஏணியும் தோணியும் (சிறுவர் இலக்கியம்)
ரூபராணி ஜோசப்
2. முற்றத்திற்கு வாருங்கள். (கவிதைகள்) இக்பால் அலி
(தமிழ் மொழித்திணைக் களத்தின் பரிசு பெற்றது)
3. எனது பார்வை (விளையாட்டு விமர்சன நூல்)
நாராணியா ஹசன்
4. சீறிவந்த குறாவளி 78 (கட்டுரைகள்)
செழியன் பேரீன்ப நாயகம்
5. மனத்தூறல் (சிறுகதைகள்) ந. பார்த்தீபன்
6. இல்லை இல்லை (நாடகங்கள்) ரூபராணி ஜோசப்
(வட கிழக்கு மாகாண சாகித்தியப் பரிசு பெற்றது)

ஒரு தாயின் மடியில்

“முடியாது முடியாது” இரண்டு காதுகளையும் பொத்திக் கொண்டு உரக்கச் கத்தினாள் வித்தியா.

“நீ என்னடி சொல்றே?” அம்மா ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள்

“எனக்கு இந்தக் கலியாணம் பிடிக்கல”

“பிடிக்கலியா?”

“ஆமா பிடிக்கல பிடிக்கல”

மாடியில் இருந்து இறங்கிவந்த சிவராம் “வித்தியா, அங்கே என்ன கலாட்டா?” என்றார்.

“உங்க மகளுக்கு இந்தக் கலியாணம் பிடிக்கலியாம்” அம்மா முந்திக்கொண்டாள்.

“ஏனாம்?”

“கறுப்பனைக் கட்டிக்க யாருக்கப்பா பிடிக்கும்” எனக்கு இப்போகலியாணம் வேண்டாம்”

‘பளார்!’ வித்தியாவின் கன்னஞ் சிவந்தது.

“இவளோட என்னபேச்சு? யாரென்ன சொன்னாலும் சரிதான் இந்தக் கலியாணம் நடந்தே தீரும்.” உறுதியாகச் சொன்ன சிவராம் கதவைப் பமரென்று சாத்திவிட்டுப் போனார்.

“ஏண்டி வித்தியா உனக்கு அப்பா குணம் தெரியுமில்ல, ஒன் மனசில என்னதான் நெனச்சிட்டிருக்கே?” “நான் ஒண்ணும் நெனைக்கல்லம்மா..... நீங்கதான் என்னப் புரிஞ்சிக்கல நான் இன்னம் ஒருவருஷமாவது வேலை பாக்கணும்னு ஆசப்படுறன். என்ன விட்டிடுங்க. எனக்கு இப்ப கலியாணம் வேண்டாம்மா” வித்தியா சிடுசிடுத்தாள்.

“நீ என்ன செய்வியோ ஏது செய்வியோ காலா காலத்தில் ஒரு கலியாணத்தப் பண்ணிப்பாக்கணும்னு எங்களுக்கு மட்டும் ஆசையிருக்காதா? “உங்க ஆசைகளுக்காக என் ஆசைகளைப்

பலியாக்குவதா?" கேட்டு விட்டு நாக்கைக் கடித்தாள் வித்தியா.
 "நீயாச்சு உன் அப்பாவாச்சு, ஆனா ஒண்ண மட்டும் கேட்டுக்க, நல்ல வரன் கிடைக்கிறப்ப அத விட்டிடாத, நிறத்தில் ஒண்ணுமில்ல குணத்தில் தான் இருக்குது. வீணா அடம் புடிச்சி உன் வாழ்க்கையை நாசமாக்கிடாத" சொல்லிய வேகத்தில் அம்மா கிணற்றடிப்பக்கம் சென்றாள்.

வித்தியா அறையில் தனியாக உட்கார்ந்து தன் வாழ்க்கையே நாசமாகி விட்டதுபோல் அழுதாள். தன்னைப் பெண் பார்க்க வந்த சங்கரின் தோற்றத்தை நினைத்து அருவருத்துக் கொண்டாள். அப்பேர்க்கிம் அப்பேர்க்கிம் என்று தனக்குள்ளே புலம்பினாள். யன்னலுக்கு வெளியே தெரிந்த காகம் ஒன்று காரணம் இன்றி வித்தியாவுக்கு எரிச்சலூட்டியது. தன் நெஞ்சிலே யாருக்கும் தெரியாமல் பவித்திரமாய்ப் பாதுகாக்கும் 'காதல்' எங்கே பறி போய்விடுமோ என்று அஞ்சினாள். மொட்டையாய் இலை உதிர்த்து நின்ற இலவமரத்தின் காய்கள் வெடித்துப் பஞ்சாகப் பறப்பதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தாள். தன் ஆசைகளும் தூசுகளாய்க் காற்றில் பறந்து விடுமோ என்று எண்ணிய போது திகில் அவளைத் தீவிரமாகச் சூழ்ந்தது.

வித்தியா அழகி என்று சொல்ல விரும்பும் கூடப் பார்ப்பதற்கு இலட்சணமாய் கவர்ச்சியாய் இருந்தாள். அவள் சிவராமின் ஒரே பெண். அவளுக்கு சீக்கிரமாய் ஒருகலியாணத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பதில் பிடிவாதமாயிருந்தார். திருமணத்தை ஜாம் ஜாம் என்று நடத்தி முடிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் கூடவே இருந்தது அவருக்கு. அவர் மனைவி சிவபாக்கியம் தன் புருஷன் போட்ட கோட்டைத்தாண்டாதவள்.

மறு நாள் பொழுதும் வழமைபோல் விடிந்தது. அலாரம் செல்லமாகச் சிணுங்கி மணி ஆறைக் காட்டியது. வித்தியா

விழித்துக்கொண்டாலும் கட்டிலை விட்டு எழும்ப மனமில்லாமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். சிவபாக்கியத்தின் சுப்பிரபாத இசை வித்தியாவின் காதில் விழுந்து இன்று வெள்ளிக்கிழமை என்பதை நினைவு காட்டியது. அப்பா எப்படியோ தன்னைக் கலியாண வலையில் மாட்டிவிடப்போகிறார் என்று நினைவு அவள் நிம்மதியைத் துரத்தியது. பிள்ளையார் கோயில் மணி ஓசைகேட்டதும்.... பிள்ளையாரப்பா, நீதான் கலியாணம் பண்ணிக்கலை, எனக்காவது, கலியாணம் பண்ணிவை. என் அப்பா சொல்லு ஆளை இல்ல நா..... காதலிக்கிற சனில்..... தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள். சிரிப்பு அவளையும் மீறிவெளிவந்தது. போர்வையைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளியபடி எழுந்து திரைச்சீலையை இழுத்து யன்னவைத் திறந்தாள். வானத்திலிருந்து லேசான மழைத்துளி பூமியை நோக்கி விழுந்து கொண்டிருந்தது. அந்தவிடியற் காலையில் சிலுசிலு என்ற காற்று வித்தியாவின் மேனியைத் தடவிச் சென்றது. அவள் பார்வையைத் தூர மேயவிட்டாள். செடிகொடிகள் பூத்துக்குலுங்கின. அவள் எப்போதோ ஆசையர்க வைத்த செடியில் பட்டு ரோஜா ஒன்று தலையசைத்து நின்றது. வசந்த காலத்தடயங்கள் வழிநெடுகிலும் அடிபதித்திருப்பதைக்காணத் தன் வாழ்விலும் வசந்தம் எப்போவரும் என்று ஏங்கினாள்.

திடீரென்று ஒரு ஆவேசம் வித்தியாவுக்குள் தீவிரமாய் நுளைந்தது. எப்படியாவது, தனது காதலைத் தன் தாயிடம் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று மெதுவாக அடுப்பங்கரைப் பக்கம் நகர்ந்தாள். சிவபாக்கியம் இடலியை அடுப்பிலிருந்து இறக்கிக் கொண்டிருந்தாள். நீராடிப் பூச்சூடிப் பொட்டிட்டு மகாலஷ்மியாக இருக்கும் தாயைப் பார்த்ததும் விழுந்து வணங்கவேணும் போல் வித்தியாவுக்குப்பட்டது. தாயை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தாள்.

“என்ன வித்தியா அப்பிடிப்பாக்கிறே?

“நீ ரொம்பவும் அழகுமமா”

“சீபோடி பைத்தியம். வெள்ளிக் கிழமையும் அதுவுமா குளிக்காம முழுகாம சோம்பேறிப் பொண்ணாருக்கியே, வேலைக்குப் போற நெனைப்பே இல்லையா? சீக்கிரம் புறப்பட்டுவா. உனக்கு இட்லி புடிக்குமெண்டு போட்டிருக்கன். சூடாச் சாப்பிட்டாத்தான் ருசியாருக்கும்” அம்மா வித்தியாவை புன்னகையுடன் விரட்டினாள்.

“நா இன்னிக்கி வேலைக்குப் போகலம்மா” வித்தியா செல்லமாகச் சிணுங்கினாள்.

“என்னடி இது புதுக்கத, ஏன் வேலைக்குப் போகல, சுகமில்லையா?” சிவபாக்கியம் வித்தியாவை ஏற்றெடுத்தாள்.

“அம்மா, ஒன்னோட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும் அதான்.... லீவு போட்டன்.

“அப்படியென்ன தலை போற விஷயம் லீவு போட?”

“அப்பா எங்கம்மா?” சம்பந்தமில்லாத பதிலைக்கேட்டு சிவபாக்கியம் அதிர்ந்து போனாள். “அப்பா மாடியில் எக்கவுண்ட்ஸ் பாத்திட்டிருக்கிறார். ஏன்? “இல்ல வந்து வந்து” வித்தியா தயங்கினாள்.

“என்ன வந்தும் போயும்... சீக்கிரமா விஷயத்துக்கு வா. நா..... இட்லிக்குச் சட்னி அரைக்கணும்” சிவபாக்கியம் அவசரப்பட்டாள்.

“அம்மா நான் ஒண்ணு சொன்னாக் கேப்பியா? அப்பாக்கிட்ட சொல்லப் பயமாருக்குமா” வித்தியா தன்நகத்தை கொறித்தாள்.

“பயப்படும்படியா நீ ஏதாவது தப்பு செய்தியா?” சிவபாக்கியத்தின் குரல் உயர்ந்தது.

“எனக்கு தப்பாப் படல ஆனா உங்களுக்கு அது தப்பாத்தான் தோணும். எண்டாலும் சொல்றன் நான் என்னோட வேல பாக்கும் சுனிலத்தான் காதலிக்கிறன் அவனையே கலியாணம் பண்ணிக்கப் போறன்” வித்தியா துணிந்து சொல்லி விட்டாள்.

சிவபாக்கியம் பாம்பு தீண்டியவள் போல் அலறினாள்.

“சிங்களவனா? அவனப் போய் முடிக்கிறேன் எண்டு சொல்றியே உனக்கு

வெக்கமாயில்ல. எங்கட மானம் மரியாதை எல்லாமே போச்சு. உன்ர அப்பா கௌரவம் அந்தஸ்து என்னடி ஆகும்? உன் அப்பா இதுக்குச் சம்மதிப்பாராணு கொஞ்சமாவது யோசிச்சுப் பாத்தியா?" சிவபாக்கியத்தின் சினம் வித்தியாவை அனலாகச் சுட்டது.

"நீ என்னம்மா கௌரவம் அந்தஸ்து மானம் மரியாதை என்று கதை பேசிறீங்க. தமிழ் சிங்களம் முஸ்லிம் என்று ஏன் பிரிச்சுப் பாக்கிறீங்க எல்லாரும் மனுஷர்தான். எல்லா உயிரும் ஒண்ணுதான் கடவுள் மனுஷனத்தான் படைச்சார் சாதிய மனுஷன் தான் படைச்சான்" வித்தியா படபடவென்று பேசிமுடித்தாள். "வாய்முடு எனக்கு உபதேசம் பண்ணாதே, எல்லாரும் மனுஷர்தான், ஆனா சிங்களவன கட்டிற்று நீயெப்படி சந்தோஷமா இருக்க முடியும்? நமக்கு அது ஒத்து வராதுடி. உன் அப்பா காதில இது விழுந்துதோ தப்பமாட்டாய்". அம்மா சொன்னதைக் கேட்ட வித்தியாவுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது. சிங்களவனோ தமிழனோ, சோனியோ எல்லாரும் மனுஷர்தானே? எல்லா இனத்திலும் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சமூகம் ஏன் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை என்று சொல்ல நினைத்தவள் அதைச் சொல்லாமல் ஊமையானாள்.

"என்ன நான் சொன்னது உன்ர மண்டைக்குள் ஏற்றிரோ இல்லையோ அப்பா பாக்கும் வரனுக்குப் பேசாமல் கழுத்தை நீட்டு" அம்மா சற்றுக்காரமாகவே சொன்னாள். இதற்கு மேல் வித்தியாவால் பொறுக்க முடியவில்லை அவள் மௌனம் கலைந்தது.

"ஆமா, மூன்று வருஷமாக வரன் பாக்கிறீங்க. ஒவ்வொருத்தனுக்கும் முன்னால் நான் அலங்காரப் பொம்மையாக நிக்கணும். பஜ்ஜியும் போண்டாவும் சாப்பிட்டிட்டுப் போய் லெட்டர் போடுறம் எண்டு எழும்பிப் போவானுகள் பெண்கள் என்ன காட்சிப்பொருளா?, ஒரு பெண் உத்தியோகம் பார்த்தாலும் லெட்சங்கள் வீடு, நகை

எண்டு கேக்காமலா இருக்கிறாங்க? கூலிவேலை, குறைஞ்ச சம்பளம் எண்டாலும் மாப்பிள்ளைக்குத் தானே விலையதிகம்? உங்களால் யாரை விலைகுடுத்து வாங்க முடிஞ்சிது? சொல்லுங்க?" ஈட்டியால் குத்துவதுபோல் வாந்தனங்களை அள்ளி வீசிவிட்டு வித்தியா குலுங்கினாள். அவள் கண்களில் நீர் பனித்தது.

அம்மா அதிர்ந்து போனாள் இவ்வளவும் பேசியது தன் மகளா என்று நம்பமுடியவில்லை. உத்தியோகம் பார்க்கிற தைரியமா? இல்லாட்டா சிங்களப் பொடியனக் காதலிக்கிற துணிச்சலா ஒன்றும் புரியாமல் குளம்பிப் போனாள் அம்மா. எதுக்கும் அப்பா வரட்டும் பெரும் பிரச்சினையாப் போகும் என்று எண்ணினாள். வித்தியா தன் உடுப்புகளை அள்ளிக் கொண்டு கிணற்றுடிக்கு விரைந்தாள். "வித்தியா சாப்பிடவா இட்லி சூடாறுது" என்று அம்மா குரல் கொடுத்தாள். அது அவள் காதில் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவள் கல்லில் துணிகளை அடிக்கும் சத்தம் அம்மாவின் காதைப்பிழந்தது. "வித்தியா கோபத்தை துணியில் காட்டாத அது கிழிஞ்சுபோயிடும்" என்று அம்மா சத்தம் போட்டுச் சொன்னாள்.

வித்தியா உடுப்புகளைக் கழுவிக் கொடியில் உலரப்போட்டு விட்டுக் கூடத்தில் வந்தமர்ந்தாள். மேசை மீது கிடந்த ஞாயிறு வீரகேசரியை எடுத்துப் பக்கங்களைப்புரட்டினாள். யுத்தம், அழிவு, குண்டு வெடிப்பு, கைது, அகதி, தணிக்கை, இவை தவிர வேறெதுவும் இல்லை. ஒன்றாக அன்பாக வாழவேண்டிய மனித இனம் சிறுபான்மை, பொரும்பான்மை என்ற போர்வையில் பகைமையை வளர்த்து ஒரு பாவமும் அறியாதவர்கள் நாளாந்தம் பலியாவதை எண்ணியதும் அவள் கண்களில் நீர் முட்டியது.

அம்மா மதிய உணவு தயாரிப்பதில் தீவிரமாக இருந்தாள். வித்தியாவுக்குப் பசி வயிற்றைப் பிறாண்டியது. மெதுவாக அடுக்களைப்

பக்கம் தலையைக்காட்டினாள் “என்ன பசிக்குதா என்னோடு கோபமா இல்ல சாப்பாட்டோட கோபமா? இந்தாபார் வித்தியா? பெரியவங்க அதுவும் உன்னப் பெத்தவங்க எதச் சொன்னாலும் அது உன் நலவுக்காகத்தானிருக்கும். நீ பின்னால் கஷ்டப்படக் கூடாது எண்டுதான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்னன். எங்களுக்கென்ன ஆறா நூறா பிள்ளைகள்? ஒண்ணே ஒண்ணு நீ ஒருத்தியேதான். சரிசரி தட்டை எடு” என்று அம்மா ஆதரவாகச் சொன்னாள்.

வித்தியா தன் தாயின் முகத்தைப் பரிவோடு பார்த்தாள். வெயர்வை முத்துகளாய் அவள் முகத்தில் அரும்பிக்கிடந்து. தட்டை எடுத்து ரெண்டு இட்லியை வைத்து சட்னியுடன் நின்று கொண்டு தொட்டுத் தின்றாள். இட்லி பஞ்சு போல இருந்தததை வித்தியாவால் பாராட்டமல் இருக்கமுடியவில்லை. அம்மா தன் மகளின் பாராட்டைக்கேட்டு முகஞ் சிவந்தாள். இட்லியைச் சுவைத்து முடித்த வித்தியா “அம்மா எனக்கு மதியம் சாப்பாடு வேணாம் வயிறுபுள்” என்று சொல்லி விட்டு மறுபடியும் கூடத்தில் வந்தமர்ந்தாள், வித்தியாவைச் சுற்றிச் சுனிலின் நினைவுகள் சுழன்றன.

மருத்துவமனையில் வேலை பார்க்கும் அஜந்தா, மல்காந்தி இந்திகா பாலித்த ஆகியோர் சிங்களவர்கள், வித்தியாவும் அன்ரனியும் தமிழர்கள். ஆனாலும் எல்லோரும் ஒரே குடும்பமாய் ஒன்றுபட்டுத்தாம் கொண்டுவந்த உணவைப் பகிர்ந்துண்டு மகிழ்வர் அன்று வித்தியா மல்லிரசமும் பாண்துண்டுகளும் சுனிலுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஏனையோரை அசர வைத்தது. அவரவர் சிங்களத்தில் எதையெதையோ கிசு கிசுப்பது புரிந்தது. சுனில் அடிக்கடிதும்மியபடி புன்னகைத் தான். “ஏண்டிவித்தியா உன்ர வழமையான இட்லி தோசை என்னாச்சு? எங்கள் மறந்திட்டியா? ஐயோ இண்ணைக்கு நாங்கபட்னி” என்று ஒவ்வொருவரும் வித்தியாவைச் சீண்டினார்கள். இண்ணைக்கு இட்லி இல்ல உப்புமா வித்தியாதன் பல்வரிசை தெரியச் சிரித்தாள். “ரெண்டு

நாளா சுனில்தும்மலும் தடிமலுமாய் கஷ்டப்படுறது தெரியலயா பாவம். அதுதான் கொத்தமல்லிரசமும் பாணும் கொண்டு வந்தேன்". வித்தியா தனக்குத் தெரிந்த அரை குறைச் சிங்களத்தில் சொன்னாள்..... கூடியிருந்தவர்கள் கைதட்டிச்சிரிதார்கள். "சுனில் தும்மலும் தடிமலும் வித்தியாவுக்கு மட்டும் தெரிஞ்சிருக்கே எவ்வளவு அக்கறை எவ்வளவு அன்பு.....? குடநியூஸ்...." எல்லோருடைய கண்களும் சுனிலின் முகத்தில் மொய்த்தன. அவன் சங்கடத்துடன் நெளிந்து முறுவலுடன் வித்தியாவை ஏறெடுத்தான். அந்த இருசோடிக் கண்களும் ஒன்றை ஒன்று கௌவின பாலித எண்சாத்திரம் பாக்கிறதில் கெட்டிக்காரன் சுனில் வித்தியாட நம்பர் பொருந்துதா பாப்பம் என்று மல்காந்தி சொன்னதைக் கேட்டு எல்லாரும் மேசையில் ஓசை எழுப்பினார்கள்.

தான் சாதாரணமாகச் செய்த விஷயம் இவ்வளவு தூரம் வந்ததை நினைக்க வித்தியாவின் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. பாலித்த அவசர அவசரமாகச் சோற்றை அள்ளி வாயில் போட்டு விட்டுக் கையைக் கழுவி அங்கிருந்த கடதாசியில் துடைத்தான். அஜந்தா மறந்து விடாமல் தன்டயறியையும் பேனாவையும் கொடுத்தான்.

பாலிதயறியை வாங்கி வைத்து விட்டு பிறந்த தேதிய முதல்ல சொல்லுங்க என்றான். வித்தியா நாலாம் நம்பர் என்றாள் இந்திகா, "சுனில் நம்பர் வண், மட்ட தண்ணவா என்றாள் மல்காந்தி." பாலித, புதையல் கண்டுபிடித்த மகிழ்ச்சியில் மிதந்தான். என்ன என்ன சொல்லு சொல்லு என்று ஏககாலத்தில் குரல் எழுப்ப சுனிலும் வித்தியாவும் மௌனித்திருந்தனர். ஒண்டும் நாலும் நல்ல பொருத்தம், இரும்பும் காந்தமும் போல, ஒருத்தருக்கொருத்தர் கவர்ச்சியாருப்பாங்க பாலித்த சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் எல்லோரும் சுனிலையும் வித்தியாவையும் விளையாட்டாக இணைத்து வாழ்த்தினார்கள்.

இதுவே நாளைவில் நிஜமாக மாறும் என்று வித்தியா கனவிலும்

கருதவில்லை. “எனக்கு நீ கிடைச்சாப் போதும் அதுதான் நான் கேக்கும் சீதனம்” சுனில் சொன்னது அவள் காதில் எதிரொலித்தது. இது வரை தன்னைப் பெண்பார்க்க வந்த யாரும் இப்பிடிச்சொன்னது கிடையாது என்று எண்ணியதும் வித்தியாவின் இதயத்தில் சுனில் இமயமாய் உயர்ந்தான்.

வாசலில் செருப்புச் சத்தம் கேட்டு நினைவுகளை அறுத்துக் கொண்டு திரும்பினாள் வித்தியா. அப்பா முகத்தில் சிரிப்பைச் சுமந்து கொண்டு உள்ளே வந்தார். “வித்தியா நாளைக்கு நீ லீவு எடுக்கமுடியுமா?” அவருடைய குரலில் குளிர்ச்சி தெரிந்தது. அப்பாவின் முகத்தை வித்தியா நேராகப் பார்த்துப் பேசிய நாட்கள் குறைவு எங்கோ பார்த்தபடி “எதுக்கப்பா?” என்றாள்.

“லிங்கமாமா தனக்குத் தெரிந்த யாரோ ஒருவரைப் பெண் பார்க்கக் கூட்டி வாறாராம் என்று சொல்லிவிட்டு அப்பா உள்ளே சென்றார். வித்தியா அடித்த சிலையாக உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“மளிகைக் கடை முதலாளி யாம் நல்லசம்பாத்தியம் சீதனம் அவ்வளவு கேக்க மாட்டானாம். வித்தியாவுக்கும் அவனுக்கும் பதினாறு வயது வித்தியாசமாம்.” அப்பா அம்மாவிடம் சொல்வது வித்தியாவின் காதில் விழுந்து தெறித்தது.

“வேறொன்றுமில்லை வயது விதியாசந்தான் பிரச்சினை” என்று அப்பா கூறியதும், அம்மா “இதுக்கேன் யோசிக்கிறியள் எனக்கும் உங்களுக்கும் பதினைஞ்சு வருஷ இடைவெளி மறந்திட்டியளே” என்று சொன்னதும் வித்தியாவின் காதில் ஒங்கி ஒலித்தது. இந்த சம்பந்தமாகுமல் சரிப்பட்டு வந்தால் பாரம் குறஞ்சுமாதிரி அம்மா பெருமூச்சுவிட்டாள்.

ஏன் பெண்களை பெண்களே பாரமாக நினைக்கிறார்கள்.

இப்போதுதான் பெண்கள் படித்து உத்தியோகம் பார்த்துக் குடும்ப சமைகளை மாடாகச் சமக்கிறார்களே. இந்த சமூகத்தின் முரண்பட்ட போக்குகளை வித்தியாவால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை கோழி அடைகாத்து பேட்டுக்குஞ்சுகள் பொரிக்கிறபோது அடைகிற சந்தோஷம்.. பசு நாகு கன்று ஈன்றுவிட்டால் வருகிற சந்தோஷம் பெண் குழந்தை பிறந்தால் வருவதில்லையே. ஒரு தாய்க்கு விலை அதிகம் என்று நினைப்பவர்களால் அந்தத் தாய் தான் ஒரு பெண்குழந்தையாய் பிறக்கிறாள் என்று ஏன் எண்ணிப்பார்க்க முடிவதில்லை.

அம்மாவுக்குப்பட்டும் இடியப்பமும் இட்லியும் தோசையும் செய்யத்தெரிந்த அளவுக்கு தன்மகளுக்குப் பொருத்தமான வரன் எது என்று கண்டுபிடிக்கத் தெரியவில்லை. சரியோ பிழையோ பொருத்தமோ பொருத்தமில்லையோ ஒரு கலியாணத்தைப் பண்ணி வச்சாக்கானும் எண்டு நினைக்கிற அம்மாக்களும் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள் வித்தியாவின் நினைவுகள் ஓடின.

வித்தியா தீவிரமாக முடிவெடுக்கத் தலைப்பட்டாள். இனிமேலும் தாமதித்தால் தான் சுனிலை இழக்கநேரிடுமோ என்று அஞ்சினாள். பெற்றவர்களைப் பிரிந்து போவதை நினைத்துப் பார்த்தபோது வித்தியாவின் நெஞ்சு கனத்தது. எதற்கும் அப்பாவைத் திருப்தி பண்ண மறுநாளும் லீவு போட்டு இன்னொருத்தனுக்காகக் காத்திருக்க முடிவு பண்ணினாள்.

பொழுது வழமைபோல் அவசரமின்றி அமைதியாக மலர்ந்தது. படுக்கையைவிட்டு எழும்ப மனமில்லாமல் யன்னலுக்கு வெளியே பார்வையை ஓட்டினாள் வித்தியா. பலாமரத்துக்கிளையில் தன்குட்டியை வயிற்றோடு அணைத்துக்கொண்டு தாவும் குரங்கைக் கண்டதும்

வித்தியாவின் நினைவு வேதனையுடன் அவள் அம்மாவில் தாவிடது.

மற்றுமொரு குரங்கு தன் குட்டிக்குப் பேன் பார்ப்பதைப் பார்க்க வித்தியாவுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. இந்த உலகில் பிள்ளைப்பாசம் - தாய்ப்பாசம் மனிதர்களுக்கு மட்டும் இல்லை. மிருகங்களும் பறவைகளும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல என்று எண்ணிய வித்தியாவாஸ் இறைவனின் படைப்பை வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கிணற்றடிப்பக்கம் சளசளவென்று தண்ணீர் இறைக்கும் சத்தம் கேட்டது அப்பா குளிக்கிறார் என்று வித்தியாவுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அடுப்படியிலிருந்து கோப்பி வாசம் கூடத்துக்கு வந்து விட்டது. கம்பி வேலிப் பக்கம் கழுத்தை நீட்டியிருந்த மாமரத்திலிருந்த குயிலொன்று இனிமையாகக் குரல் எழுப்பியது. வாழைப் பாத்தியுள் சுருண்டு கிடந்த நாயை அம்மா விரட்டி விட்டுப் படுக்கையறைக்குள் வந்தாள்.

உடைமாற்றாமல் தலைவிரி கோலமாய் நிற்கும் வித்தியாவைப் பார்த்துத் துணுக்குற்றாள். நிராடித் தலைவாரிப் பொட்டிட்டுத் தன் முன்னால் நிற்கும் அம்மாவைப் பார்த்து வெட்கித்துப் போனாள் வித்தியா. “என்ன வித்தியா இப்படியே இருந்தா எப்பிடி, மணி என்ன தெரியுமா? காலங்காலத்தால குளிச்சி முழுகிச் சுறுசுறுப்பா இல்லாட்டி முச்சினியக் கேடு. அப்பா குளிச்சிட்டு உனக்காகக் காத்திருக்கிறார். இன்னிக்கி பொங்கல், வடை, பாயாசம் எல்லாம் பண்ணி வச்சிருக்கன். ஹாலைக் கூட்டிக் கொஞ்சம் அழகா வை. சுவர் மூலையில் ஒட்டடை கிடக்கு. அதையும் கொஞ்சம் தட்டு..... பின்னேரம் உன்னப் பாக்க வாறாங்க. நல்ல சம்பந்தம்,” அம்மா முச்சவிடாமல் சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள்.

அப்பா, அம்மாவுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய குரலில் உற்சாகம் தெறித்தது.

வித்தியா பிரமை பிடித்தவவள் போல் அசையாது நின்றாள். அம்மாவும் தானும் இருகால வித்தியாசத்தில் பிறந்து வளர்ந்ததால் புரிந்துணர்வில்

இடைவெளி கூடுதலோ என்ற ஐயப்பாடு வித்தியாவுக்கு வந்தது. அம்மாவையும் அப்பாவையும் நினைக்கப் பாவமாய் இருந்தது. தான், சின்னவளாய் இருக்கும் போது அவருடைய முதுகில் ஏறியிருக்க அவர் யானையாகச் சுமந்ததையும் அம்மாதனக்கு வகை வகையாக உணவு தயாரித்து இருப்பில் சுமந்து ஓடியாடி ஊட்டியதையும் வித்தியா எண்ணியபோது அவள் கண்களில் ஈழம் கசிந்தது. எது எப்படியோ அம்மாவையும் அப்பாவையும், திருப்திப் படுத்துவதற்காக அந்த ஒருத்தன் முன் காட்சிப்பொருளாக நிற்கத் தீர்மானித்து விட்டாள் வித்தியா.

வரவேற்புக்காக அம்மாவும் அப்பாவும் ஓடியாடி மும்முரமாக ஏற்பாடு பண்ணினார்கள். பலகாரத் தட்டுகள், அணிவகுத்து ஆயத்தமாக இருந்தன. அழகாக உடுத்திக் கொண்டு அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் வித்தியா காரின் ஹாரன் ஒலிகேட்டு அம்மாவும் அப்பாவும் வாசலுக்கு ஓடினார்கள்.

தாடியும் மீசையுமாக உயர்ந்து பருத்த ஒருவர் உள்ளே நுழைந்தார். சாராய நெடியும் அத்தர் வாசனையும் கலந்து போட்டி போட்டது. வித்தியாவுக்குக் குமட்டியது. அவள் குனிந்த தலை, நிமிரவில்லை. மாப்பிளைத் தோரணையில் வந்தவர் பலகாரங்களை உண்டு பார்வையால் வித்தியாவை விழுங்கினார். சீதனம் கேக்கமாட்டேன். கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்கள் என்றான் வந்தவன். அழகையை மறைக்க வித்தியா அவசரமாக அறைக்குள் ஓடினாள். இப்படியொருமாப்பிளை கிடைக்க நாம் குடுத்து வைக்கவேண்டும் என்று அம்மா சொல்வது அப்பாவுக்கு மட்டுமல்ல தனக்குந்தான் என்று புரிந்து கொள்ள வித்தியாவுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை.

அன்று இரவு வித்தியாவால் தூங்க முடியவில்லை. நடு ராத்திரியில் தன்தாயை அசைத்து எழுப்பினாள். துடித்தெழுந்த தாய் சட்டென்று எழுந்து லைற்ரைப் போட்டாள்.

வித்தியாவின் வீங்கிய முகத்தில் கண்ணீர் வழிவதைக் கண்டு பதறிப்போனாள்.

“உனக்கென்னாச்சு வித்தியா?”

“அம்மா எனக்கு இந்தக் கலியாணம் வேண்டாமா” வியமலுடன் வெளிவந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அம்மா திடுக்கிட்டாள். “ஏண்டி அவனுக்கென்ன குறை வயசு வித்தியாசம், குடிக்கிறவன் அவ்வளவு தானே?”

“எனக்கும் அப்பாவுக்கும் பதினைந்து பதினாறு வயசு வித்தியாசம் நாங்க சந்தோஷமாக்குடும்பம் நடத்தலியா?”

இந்தக் காலத்தில் யார்தான் குடிக்கிறல்ல. இது பெரிய விஷயமா? உனக்கு இஷ்டமில்லாட்டி கலியாணத்துக்கப்பறம் அவன் குடிக்காமப் பாத்துக்க. சும்மா மனசப் போட்டு அலட்டிக்காமத் தூங்கு, நீயாவது மாப்பிளையக் கலியாணத்துக்கு முன்னாடி பாக்கிறா அந்தக் காலத்தில் இதெல்லாங் கெடையா, கலியாணத் தண்ணைக்குத்தான் முதமுறையா உன் அப்பாவப்பாத்தன். அம்மா சொல்லிவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள்.

அம்மாவிடம் எதையும் பேசிப் பயனில்லை என்று தெரிந்து கொண்ட வித்தியா தனக்குள்ளே தீட்டிய திட்டத்தை அம்மா அறியாதவளாய்க் குறட்டைவிட ஆரம்பித்தாள். வித்தியா எப்போது விடியும் என்று காத்திருந்தாள். நடந்த விஷயங்களைச் சுனிலிடம் சொல்லாவிட்டால் அவள் தலை வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது. எப்படியாவது வீட்டை விட்டுப் போய் சுனிலைப் பதிவுத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்றுண்ணினாள். தன்னுடைய தாய்தகப்பன் எதிர்ப்பது போல் சுனிலின் பெற்றோரும் இக்கலியாணத்தை விரும்பமாட்டார்கள் என்பதை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தாள், மொணிக்கா நர்சின் மாந்தோப்பு வீட்டை லோனில் சுனில் வாங்கிப் பூட்டிவைத்திருப்பது இப்போ வித்தியாவுக்கு ஆறுதலளித்தது.

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை அம்மாவும் அப்பாவும் கதிரேசன் கோயிலுக்குப்போக வித்தியா தனக்குத்தேவையானவற்றை எடுத்துக் கொண்டு சுனிலைச் சந்தித்து நடந்தவைகளைக் கூறி மாந்தோப்பு வீட்டில் குடியேறிவிட்டாள். தன்னுடன் வேலைசெய்யும் நண்பர்களின் உதவியுடன், சுனிலைப் பதிவுத்திருமணம் செய்தாள். இனமத பேதமின்றி நண்பர்கள் அனைவரும் சுனில் வித்தியாவுக்கு உதவினர். விருந்துபசாரம் செய்து தம்பதியரை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தினர். இனங்கள் ஒன்றுபட்டால் இந்நாடும் சொர்க்கமாக மாறுமே என்று எல்லாரும் மனம் விட்டுப் பேசினார்கள்.

வண்ணக்கனவுகளுடன் சுனிலும் வித்தியாவும் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்துச் சில மாதங்கள் நகர்ந்தன. பிள்ளையார் கோயிலில் பிராத்தனை செய்யச் சென்றாள் வித்தியா. கருநீலச் சேலையில் அவள் அழகு பளிச்சிட்டது. நெற்றியில் வட்ட நிலவாய்க் குங்குமம், சிவப்புக்கல் மூக்குத்தி, நீண்ட சடையில் ஊஞ்சலாடும் பூச்சரம் தேவதை போல் கைசுப்பி நின்றாள் வித்தியா. வைத்த கண் வாங்காமல் அவளையே வெறிக்கப் பார்த்தார்கள் சிலர், கோயில் என்பதையே மறந்து காதோடுகாதாய்க் கிசுகிசுத்தது. ஒரு இளசு, மோவாயைத் தோளில் இடித்தாள் எதிரே நின்ற கிழவி.

அதைக் கண்டும் காணாமல் தன்பிராத்தனையை முடித்துக் கொண்டு வித்தியா வெளியேறி விட்டாள். அன்று விடுமுறை, மாலையாகு முன் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விட வேனுமென்ற எண்ணத்தில் குறுக்குப்

பாதையின் கரையோரமாக நடந்தாள். இருபுறமும் கண்ணுக்கினிய காட்சிகள். மாலைக்காற்று அவள் தோளைத் தொட்டு விளையாடியது. மகிழ்மரப் பூக்கள் மணம் வீசி அவள் மனசைக் கிள்ளியது. ஓடிப் போனவள், தன் இஷ்டப்படி சிங்களவனைத் திருமணம் செய்தவள் என்று கோயிலில் கூட எள்ளி நகையாடும் சமூகத்தை எண்ணி அவள்

கொஞ்சம் கூடக் கவலைப் பட வில்லை. தன் பெற்றாரின் தொடர்பை முற்றாக இழந்ததை எண்ணியதும் அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

ஏதோ யோசனையில் வெகு தூரம் நடந்து விட்டாள் வித்தியா. பஸ்ஸைப் பிடித்திருந்தால் இன்னேரம் வீடு போய்ச் சேர்ந்திருக்கலாம் என்று எண்ணியவள் சுனிலுக்கு டியூட்டி தானே பரவாயில்லை என்று தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டாள்.

எங்கோ தொலைவில் வெடித்த குண்டுச்சத்தம் வித்தியாவின் செவிப்பறையை அறுத்தது. அச்சத்தில் உறைந்து போனாள். வித்தியா. அவளுடைய கால்கள் தள்ளாடின. ஒற்றையடிப் பாதையில் அவசரமாக நடக்க முயற்சித்தாள் வித்தியா. பின்னால் இலை குழைகள் சரசரக்க யாரோ ஓடிவருவது போலிருந்தது. காதர் நானா மூச்சு வாங்கத்தன் ஓட்டத்தை நிறுத்தினாள்.

“அக்கா எங்கயோ போம்ப வெடிச்சதால் ரவுனில பிரச்சினை” என்று காதர் சொல்லி முடிக்கு முன் சுனில் என்று அலறினாள் வித்தியா. சுனிலுக்கு ஒண்டுமில்ல கடைகளை இழுத்து முடிற்றானுகள். சனமெல்லாஞ் சிதறி ஓடுதுகள். தெரியாதா இதுதான் தாயமெண்டு கொள்ளையடிக்கப் புறப்படுறவனுகளும் இரிக்கானுகள். கம்பு, பொல்லு, இரும்பு, எண்டு தூக்கிகிட்டு அப்பாவிச் சனங்ககிட்டக் கைவரிசயக் காட்டுவானுகள். யா அல்லாஹ். ஆரோ போம்ப வைக்க ஆரோ கஷ்டப்படகிடக்கு. காதர் நானா. மளமளவென்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் வித்தியாவின் கணக்களில் நீர் நிறைந்தது.

“சிஸ்ரர் எதுக்கு நீங்க அழுவறீங்க. உங்களுக்குப் பயமெண்டா ஊட்ல இருக்க வாணாம். சுரவீர் அங்கிள்ட்டு போங்க இல்லாட்டி நம்ம இப்ராகிம் ஹாஜியாருட்ட போயிரிக்கட்டாம்” சுனில் தான் சென்னாரு அல்லாட காவல்ல ஒண்டும் நடக்காது. தொப்பியைப் போட்டுக் கொண்டு புறந்தான் காதர்.

வித்தியாவின் கை அவளையறியாமலே அவள் நெற்றிக் குங்குமத்தை அழித்தது. அவள் பின்னலில் தொங்கும் பூச்சரத்தை வீசியது. தெய்வங்களை எல்லாம் வேண்டிக் கொண்டாள். அவளுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை என்ன வாழ்க்கை இது. ஓடுவது ஒழிப்பது, மனுஷன் மனுஷன் அடிப்பது, அழிப்பது என்றெல்லாம் சிந்தித்தப்படி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். பீதி அவளைப் பூரடி எடுத்தது. தேவையான சிலதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு “சுரவீ” வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். அந்த வீடு அடுத்த தெருவில் உள்ளது. அங்குதான் இப்ராகீம் ஹாஜியாரின் வீடும் இருப்பதை எண்ணியபோது வித்தியாவுக்குச் சிறிது தென்பாக இருந்தது. சுனிலுக்கு இவர்களெல்லாம் வேண்டியவர்கள் என்ற நினைவு வந்ததும் தான் ஒரு தனிமரமல்ல என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

சுரவீ அன்ரி வித்தியாவை அன்போடு வரவேற்றாள். அங்கிள்போன் பண்ணினார் “நீ பயப்படாத நீ எனக்கு மகள்மாத்” ஏய். குசும் ஜயந்தா வித்தியா ஆண்டியை மேல் றாமுக்கு அமைச்சிற்றுப் போங்க. அவங்க இருக்கிறதப் பத்தி யாருக்கும் சொல்ல வேணாம்” பிள்ளைகளுக்குக் கட்டளை யிட்டுச் சென்றாள். வித்தியா அறையுள் வெறித்துப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுடைய வாழ்க்கையில் நினைத்ததைவிட நினையாதவை அதிகம் நடந்து விடுகிறது. வித்தியா மருத்துவமனை ஒன்றில் இரத்த பரிசோதனை செய்பவள். அங்கு பணியாற்றுகிறவன் சுனில். இவர்கள் இருவரும் இனத்தால் வேறுபட்டாலும் மனத்தால் ஒன்று பட்டனர். வித்தியாவின் பெற்றோர் கடுமையாக எதிர்த்தனர். சிங்களவனோட போனே “நீ எங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லை, தலைமுழுகிவிட்டோம்” என்று உறவை முறித்துக் கொண்டனர்.

“உனக்கு தமிழ்ச்சி கொட்டியா முக்கியமா? பெத்தவங்க முக்கியமா எங்களைப் பொறுத்தவரையில் நீ செத்துவிட்டாய்” சுனிலின் பெற்றோர் கூறிய வார்த்தைகள் எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்த்தாள் வித்தியா.

“வித்தியா ஆண்டி, மம்மி உங்களைச் சாப்பிட வரட்டாம்” என்று குசும் குரல் கொடுத்தாள். வித்தியா சாப்பாட்டு அறைப்பக்கம் மெதுவாக நடந்து வந்து “ஆண்டி எனக்குப் பசி இல்ல என்றாள். “வித்தியா நீ சாப்பிடாட்டா நாங்க யாரும் சாப்பிடப் போறதில்ல. எங்கள் அந்நியமா நினைக்கவேணாம்”

சுரவீர அன்ரி சொன்ன வார்த்தைகள் வித்தியாவை வேதனைப் படுத்தியது. “நோ ஆண்டி அப்பிடியெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. நான் சாப்பிடுறேன்” மீன் புளிக்கறி, பலாக்காய்ப் பிரட்டல் மல்லுங் சோறு இடியப்பம், பாண் எல்லாம் மேசையில் தயாராய் இருந்தன.

அன்றியின் தாயிலும் மேலான அன்பைக் கண்டு அவள் கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

“வித்தியா உனக்கு இஷ்டமானத எடுத்துச் சாப்பிடு, வெக்கப்படாத இது உன் வீடு”

வித்தியா இரண்டு பாண் துண்டுகளைத் தட்டில் போட்டு மீன் புளிக்கறியுடன் தொட்டுச்சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து அறைக்குள் சென்றாள். “வித்தியா நீ வசதியாப் படுத்துக் கொள்” என்று சத்தமிட்டாள் சுரவீர அன்ரி.

வித்தியா உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு கட்டிலில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தாள். பக்கத்துக் கட்டிலில் தங்களை மறந்து அசை வாட்டமின்றி தூங்கும் குசும் ஐயந்தாவைப் பார்த்தாள். குழந்தைகளாய் இருந்து விட்டால் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் இருக்கலாம் என்று எண்ணினாள். நாய்களின் ஊளைச் சத்தமும் எங்கோ கேட்கும் அலறலும் அந்த இரவைப் பயங்கரமாக்கியது. சுனிலுக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடக்கூடாது. அவனை விட்டால் தனக்கு யாருமில்லை என்று எண்ணியதும் வித்தியாவின் கண்ணீர் தலையணையை நனைத்தது. எப்போது விடியும் என்று காத்திருந்தாள் வித்தியா.

இப்ராஹிம் ஹாஜியாரின் வாங்குச் சத்தம் கேட்டு அந்தக் கிராமம்

விழித்துக் கொண்டது. வண்டில் மாடுகளின் சலங்கை ஒலிகேட்டு நலீம், நாணயக்கார, அபூபக்கர் எல்லோரும் கம்பி வேலிப்பக்கமாக இருந்த புளிய மரத்தடிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஆங்காங்கே நடந்த கொலைகள் கொள்ளைகள் பற்றி அலசினார்கள். தமிழ் வீடுகளும் கடைகளும் அடித்து நொறுக்கப்பட்டதை நாணயக்கார முதலாளி மிகுந்த கவலையுடன் தெரிவித்தார். நல்ல வேளை வித்தியா சுரவீர ஊட்டுக்கு வந்த என்று அபூபக்கர் சொல்லிவிட்டு ஒழுங்கைப் பக்கமாகச் சனில் வருவதைச் சுட்டிக்காட்டினான். மற்றவர்களுக்கு காதர் நானா அவனுக்குப் பின்னால் வருவது தெரிந்தது.

எல்லோரும் எழுந்து சென்று சுனிலை விசாரித்தனர். அவனுடைய முகத்தில் கவலை அப்பிக்கிடந்தது. தன்னுடைய வீடு எரிக்கப்பட்ட செய்தியைச் சொல்லிவிட்டுச் சுரவீர அங்கின் வீட்டை நோக்கி விரைந்தான். மண்டபத்தில் எல்லோரும் கூடியிருந்தார்கள். சுனிலைக் கண்ட வித்தியா பாய்ந்தோடிச் சென்று அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுதாள். நிலம் கட்டுப்பாட்டுக்கு வந்திட்டுதா? நாம் வீட்டுக்குப் போய்ப் பாப்பமா? என்றாள் கண்களில் நீர்வழிய, “வித்தியா இனி நமக்கு வீடல்லாமானுள்ளதுமில்ல எல்லாமே எரிஞ்சிபோச்சி” சனில் சொன்னதைக் கேட்ட சுரவீர குடும்பத்தினர் அதிர்ச்சி அடைந்தனர். சுரவீர அன்றி வித்தியாவை ஆதரவுடன் அணைத்துச் சொன்னாள். இனிமேல் இந்த வீடுதான் உங்க வீடு, எதுக்கும் கவலப்பட வேணாம். நீயும் சுனிலும் மேல்றாமப்பாவிக்கலாம். பொருள் போணாப் போகுது உசிர்தப்பினதே பெருங்காரியம்.

அங்குவந்த அபூபக்கரும் இப்ராகிம் ஹாஜியாரும் தங்கள் வீட்டிலும் தங்கலாம் தாங்கள் எப்போதும் உதவத்தயார் என்ற நல்லெண்ணத்தைத் தெரிவித்துச் சென்றனர். நிலைமை வழமைக்குத் திரும்பியும் வித்தியாவின் மனசில் எற்பட்ட ரணம் ஆற மறுத்தது. மனிதாபிமானம் மரித்துவிட்ட இந்த நாட்டில் வாழ்வதே பாவம் என்று எண்ணினாள். நிலைமை சீரடைந்த

பின்னர் சுனிலும் வித்தியாவும் தாங்கள் குடியிருந்த வீட்டைப் போய்ப் பார்த்தனர். நான்கு சுவர்களையும் தீயுண்ட பொருட்களையும் பார்த்து ஓ வென்று அழுதாள் வித்தியா. எங்கு எது நடந்தாலும் அடி வாங்குபவன் தமிழன்தானே என்று எண்ணியதும் ஏனைய இனங்கள் மீது எரிச்சல் பரவியது. தலையிடியும் காய்ச்சலும் தனக்குவந்தால் தானே தெரியும். அழுகையில் வழிந்த வித்தியாவின் நினைவுகளை சுனில் ஆதரவுடன் துடைத்தான்.

சரியாக ஒருவாரம் கழித்து வித்தியா வேலைக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். பூவும் பொட்டும் இல்லாமல் அவள் புறப்படுவது இதவே முதல் தடவை இந்தப் பூவிலும் பொட்டிலும் சுனிலுக்கு கொள்ளை ஆகை.

மருத்துவ மனைக்குள் நுழைந்ததும் சக ஊழியர்களும் டாக்டர்களும் பரிவோடு அவளை விசாரித்து ஆறுதல்படுத்தினார்கள். இந்த ஆறுதல் அவள் கண்களில் நன்றியாகச் சுரந்தது. ஆப்பறேஷன், தியேட்டருக்கு நேர் எதிரேயிருந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள் வித்தியா.

இரத்தப் பரிசோதனைக்காக வந்த குழாய்களை மிகக் கவனமாகப் பரிசீலித்துக்குறிப்புகளை எழுதி முடித்தாள். தன் முன்னே அணிவகுத்து நிற்கும் அந்தக் குழாய்களை நெடுநேரமாக வெறித்துப் பார்த்தாள் வித்தியா. அந்த இரத்தங்களின் சிவப்பு நிறம் எந்த இனத்தையும் வேறுபடுத்திக் காட்டவில்லை. ஒரே இரத்தம் ஒரே நிறம். ஆனால் மனிதன் இனத்தின் பேரால் செய்யும் படுகொலைகள். சிந்தும் இரத்தங்கள், யுத்தங்கள், எவ்வளவு பைத்தியக்காரத் தனம்? அழிவுகளை உண்டு பண்ணி அதில்லா பந்தேடுவதில் யாருக்கு என்ன சுகம்? வித்தியாவின் மனதில் தீராத வெறுப்பு பாம்பாக ஊர்ந்தது.

பட்டப்படிப்பில் வரலாற்றில் அதிவிசேட சித்தி பெற்றவள் வித்தியா. பிரித்தானிய ஆட்சியில் இலங்கை அடிமைப்பட்டுக்கிடந்ததை அடியோடு வெறுத்தவள் வித்தியா. இப்போது கிடைத்த சுதந்திரத்தில் தழைத்தது இனமதபேதமும், யுத்தமும் அநீதியுந்தான். உலகிலே அழகியாகவும் கலைகலாச்சாரப் பண்புகளின் ஆன்மாவாகவும் விளங்கிய இலங்கை... வேற்றுமைகளிலும் ஒற்றுமை கண்டு ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்த இலங்கை இப்போது சீர குலைந்து சின்னா பின்னப்பட்டு இரத்த வெள்ளம் பாயும் இடமாக மாறிப் போனதை நினைத்தபோது மீண்டும் அடிமைகளாக மாறிப் போகக்கூடாதா என்று ஏங்கினாள் வித்தியா. மனிதன்மனிதத்தைத் தொவைத்து விட்ட துயரத்தை எண்ணிப் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“வித்தியா லஞ்ச ரைமாச்சே சாப்பிட வாரியா” மொணிக்கா நாஸ் அழைப்பு விடுத்தாள். வித்தியா, நினைவுகள் கலைந்து மணியைப் பார்த்தாள். அது ஒன்றைத் தாண்டி விட்டிருந்தது. மொணிக்காவும் வித்தியாவும் பிரத்தியேக, அறைக்கு வந்து எதிரும் புதிருமாக உட்கார்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தனர். நண்பிகள் இருவரும் கொண்டு வந்ததைப் பகிர்ந்து உண்டனர். சுரவீர அன்றியின் அன்பையும் தாராள குணத்தையும் வியந்து பாராட்டினாள் வித்தியா.

கடமைகளை முடித்து விட்ட சுனிலும் வித்தியாவும் பஸ்தரிப்பு நிலையத்தை நோக்கி நடந்தனர். இருவர் மத்தியிலும் நிலவிய மௌனத்தை ஒரு காரின் ஹாரண் ஒலி கலைத்தது. “ஹாய் சுனில் வா, உன் ஊட்டுப்பக்கந்தான் போகிறன் உன்னை ட்ரொப் பண்ணிறுன்” அழைத்தவன் அன்வர். அவன் ஆமி உடையில் இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியத்தில் வாயைப்பிழந்தான் சுனில், “முதல் ரெண்டு பேரும் ஏறுங்க மிச்சக் கதையச் சொல்றன்.” கார் அகன்ற சாலையில் அமைதியாக ஓடியது. “டேய் டேய், இந்தப் பொண்ணுயார் தெரியுமா?” சுனில் கூச்சத்துடன் கேள்வியெழுப்பினான். “நீ என்பாலிய நண்பனாச்சே உன்னப்பத்திய எல்லா விபரமும் அடியேனுக்குத் தெரியும் என்று

தமாஷாகக் கூறிவிட்டு வித்தியாவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான் அன்வர். “அது கிடக்கட்டும்..... நீ எப்பிடி ஆமியில் சேந்தாய்?” நாட்டுபற்றில் சேந்தன் எண்டு சொல்ல நான் விரும்பல்லடா. எல்லாம் வெறும் வயித்துப் புழைப்புக்குத் தான் சுட்டுத் தள்ளிறதுக்கு நல்வ சம்பளம் குடுக்கிறான்”, தான் சொல்லியதைத் தானே ரசித்து, வாய்விட்டுப் பெரிதாகத் சிரித்தான் அன்வர்.

“கொஞ்சம் பொறு மறக்கமுந்தி உம்மா வாப்பாட சுகம் எப்பிடி?” சுனிலின் கேள்வியில் ஆவல் தெறித்தது.

“சொல்ல மறந்திட்டன் சுனில் ரெண்டு பேருமே மௌத்தாப் பொயிற்றாங்க” அந்தக் காலதல் நாம அனுபவிச்ச சந்தோஷம் திண்டதீன் நம்ம புள்ளகுட்டிகளுக்குக் கெடைக்காது. உம்மா கசுக்கொட்ட? யாவாரத்துக்குக் காத்தாங்குடியிலருந்து மட்டக்களப்பு ரவுனுக்குப் போனா வேலிப் போடியார் ஊட்ட போய்த் தேத்தண்ணி குடியாட்டி அவக்குத் தலவெடிக்கும். அது மட்டுமா சறணலிஸ் சில்வா மாத்தயா ஊட்டபோய் ஒவ்வொருநேரம் சாப்பிடுவா நான் சின்னப் புள்ளயா இருக்கக்க. எனக்கு வேண்டியதக் குடுத்தனுப்பவார். உம்மாவும் கசுக்கொட்ட இறால் கருவாடு எண்டு எதையோ எடுத்திட்டுப் போவா. அப்பிடியொரு வாழ்க்க இனி எந்தக் காலத்திலும் அமையாதப்பா அன்வர் தன் கவலையை வெளிப்படுத்தினான்.

“டேய் அன்வர், பாத்து ஓட்டு கதையோடு கதையாய் எதிலும் மோதித் துலைக்காத” “பயப்பிடாத மச்சான் உன்ர பெண்டாட்டியக் கவனமாக் கொண்டு சேக்கிறன்”

வித்தியா சலங்கை ஒலியாய் சிரித்தாள்.

“சுனில் உன் ஊட்டுக்கு லெப்ராலயா, றைற்றாலயா திரும்புறது?”

“லெப்ற்றூமில்ல, றைற்றூமில்ல எனக்கு வீடுமில்ல”

“என்ன ஊடில்லயா அன்வர் ஆச்சரியத்தில் கத்தினான் வித்தியாவின் விசம்பல் ஒலி கேட்டது.

“யாரோ வீட்ட எரிச்சிறராங்க அன்வர், நாங்க இப்ப இன்கம்பர்கஸ்

ஆய்ஸ்ல அக்கவுண்டனாரிக்கிற சுரவீர மாத்தயா வீட்டிலதான் இருக்கிறம். அவங்க இல்லைபெண்டா வித்தியாவ இழந்திருப்பன். அதோ தெரியிற ஒழுங்கையால ஜீப்பவிடு முணாவது வீடு, மெத்தவீடு சாம்பல் நிறத் தீந்தையடிச்ச வீடு, சுனில் சொல்லி முடிப்பதுக் கிடையில் ஜீப் சுரவீர மாத்தயா வீட்டின் முன் பிறேக்போட்டு நின்றது.

அன்வர் ஜீப்பின் கதவைத்திறந்து விட்டான். சுனிலும் வித்தியாவும் நன்றி தெரிவித்து அன்வரை உள்ளே வரும்படி அழைத்தனர். இன்னொரு முறைக்குக் கட்டாயம் வருவன் கலியாணச்சாப்பாடு போடு அந்த ஒழுங்கையில் விளையாட்டிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் அன்வரின் ஜீப்பையும் ஆடி உடையையுங்கண்டு தலைதெறிக்க ஓடினார்கள். இதைக் கண்ட அன்வரின் மனசில் இரக்கம் சுரந்தது. அவனுடைய ஜீப் புழுதியைக் கிளப்பி மறைந்தது.

வழமையைப் போல் இப்ராகிம் ஹாஜியாரும் சுனிலின் நண்பர்களும் புளியமர நிழலில் கூடினார்கள். அந்த ஒழுங்கையில் உள்ள எல்லாப் பிள்ளைகளும் இனமத பேதங்களற்று பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இப்ராஹிம் ஹாஜியார் தொண்டையைச் செருமிவிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினார். “இந்தப் புள்ளைகள் பாத்தியளா தமிழ் சிங்களம், முஸ்லிம் எண்டு எந்த லேபலும் தெரியலியே. இதுகளுட சந்தோஷம் எவ்வளவு காலத்துக்கு நிண்டு படிக்குமோ யா அல்லாஹ்” ஹாஜியாரின் மூச்சு அனலாய் வெளியேறியது.

“என்ன ஹாஜியார் அப்பிடியொரு கத சொல்லிறீங்க” நாணயக்கார குறுக்கிட்டார்.

“அப்போ என்ன சொல்றது இதுகள் வளந்து என்னென்ன அனுபவிக்கப் போகுதுகளோ? நம்மட காலம் முடிஞ்சி. இந்தப் புள்ளைகளாகுதல் எல்லாரும் ஒத்துமையா இரிக்க வழிபண்ணிறல்லியா?” “இதென்ன ஹாஜியார் நீங்க செல்லிற கத எங்கட கையிலயாரிக்கி, நாங்க என்ன செய்யிற இந்த அரசாங்கந்தான் ஒத்துமைக்குப் பொறுப்பு” காதர் பட்டிலத்தான்.

“நமக்கு என்ன செய்யமுடியும்? ” சிறில் கேட்டான்.

“ஏன் முடியாது? அரசாங்கம் என்ன செய்யிது எண்டு பாக்காம நாம என்ன செய்யிறது. எண்டு யோசிச்சிப் பாக்க வேணும். நாம நாம இருக்கிற இடத்தில புளங்கிற இடத்தில எல்லா மனுஷரோடயும் நீதி நியாயமா நடக்க வேணும். எல்லாருக்கும் ஓடுறது ஒரு ரத்தந்தான். எல்லாரும் விடுறது ஒரே கண்ணீர்தான். இதில வித்தியாசங் கிடையாதென்றத மொதல்ல நாம உணர வேணும். மத்தவன்ர ஊட்ட அடிக்கக்க பத்த வைக்க நம்ம ஊட்டுக்கு நடந்தா எப்பிடியிருக்குமெண்டு நெனச்சி பாக்கவேணும். மனுஷர்ல மனுஷர் அன்பு வைக்காட்டி அல்லாட காவல் கெடைக்காது. ஹாஜியார் எடுத்துச் சொன்னவற்றை எல்லோரும் பள்ளிக்கூட மாணவர்கள்போல் பௌவியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“நம்மளுக்கும் ஹாஜியார் நீங்க சொல்லு மாதிரி நடந்துக்க ஆசைதான். ஆராரோ செய்ற அட்டுழியங்கள் நாம எப்படி நித்தாட்ட ஏலும். நாணயக்கார தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டார்.

‘ஓ இது நல்ல கேள்வி? பதில் சொன்னா நாங்களும் விளங்கிக்குவம். அழுபக்கர் நாணயக்கார சொன்னதை ஆமோதித்தான்.

நம்மகிராமதல கிட்டத்தட்ட பத்துப்பனிரண்டு தமிழ்க் குடும்பமிருக்கு. மிச்ச மெல்லாம் சிங்களவரும் முஸ்லிம்களுந்தான்.

“ஆருக்குப் பெலங்கூட?”

“முஸ்லிம்களுக்கும் சிங்களவருக்குந்தான்.”

“இந்த ரெண்டு பேரும் சேந்தா இன்னும் பெலப்புக் கூட இப்பத்தான் வெசயத்த நல்லாக் கேட்டுக்குங்க.”

தமிழர் அடிக்கிறாங்க இல்லாட்டி அவங்கட குடியிருப்புகளப் பத்தவைக்க வாறாங்க எண்டு வச்சுக்குங்க? அப்ப நாம என்ன செய்யிறது? புதினம், பாப்பமா? இல்லாட்டி ஊட்டுள்ளுக்கிருந்து சந்தோஷப்படுறதா, இல்லாட்டி அவங்களோட சேரதா? கூடாது இந்த நேரத்தில நாம எல்லாரும்

சேந்து வாறகாடைக்கும்பல தடுக்க வேணும். எடுத்துச் சொல்ல வேணுமத், அதுக்கும் கேக்காட்டி நன்மை செய்யிறதுக்காக அவங்களச் சண்ட புடிச்சி விரட்ட வேணும். நமக்குப் பிரச்சினை எண்டு வரக்க தமிழாக்கள் சேந்து தைரியமா எதுக்கப்பார்க்க வேணும். அப்பத்தான் இனங்களுக்கிடையில் புரிந்துணர்வு வரும். பெரும்பான்மைக்குப் பெலம் கூட பாதுகாப்புக் கூட எண்டத மறக்கப்படாது. இந்தா பாருங்க கனில் சிங்களவன்தான்; ஒரு தமிழ் பொம்புளயமுடிச்ச காரணத்துக்காக வீட்டப்பத்த வச்சானுகள் செய்தவங்க யாரு? சிங்களவன்தான்”

“நாம வெக்கப்பட வேணும் துக்கப்படவேணும் ஹாஜியாரின் உணர்ச்சிவசப்பட்ட பேச்சு அங்கிருந்தவர்களின் மனக் கதவைத் திறந்தது, உங்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய மனசு ஹாஜியார், எல்லாரும் ஒண்ணு சேருவம். நம்ம பக்கத்தில் எவனாவது வாலாட்ட வரட்டும் பாப்பம்” என்று கழர் சூழ் கொட்டினான்.

“நம்ம பக்கத்தில் மட்டுமில்லப்பா எல்லா இடங்களிலும் இந்த விழிப்புக்குழுக்கள் இயங்க வேணும். அங்கங்க நடக்கிறத அந்த விழிப்புக் குழுக்கள் கவனித்து வந்தால் இனங்களுக்கிடையே மோதல்கள் வராது. ஒற்றுமைவளரும், அன்பு பரவும் அமைதி வரும் எல்லாத்துக்கு மேல் இனஒற்றுமையை விரும்பவேணும் அதில் உறுதியாயும் இருக்க வேணும்” என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோரையும் கனிவுடன் பார்த்தார் ஹாஜியார். தங்கள் கரங்களை ஹாஜியாரின் கையுடனணைத்து “அப்படியே நடப்போம்” என்றார்கள் எல்லோரும், சுமணாமுருங்கை மரத்தடியில் நின்று “நாணயக்கார அங்கிளை இந்திரபால ஐயா கூப்பிடுறார்” என்றான் அந்த இடத்தை விட்டு எல்லோரும் புதிய உணர்வுகளுடன் எழுந்து சென்றார்கள்.

வித்தியாவுக்கு அன்று டியூட்டி இல்லாதபடியால் வீட்டைப்

பெருக்கிவிட்டு சுரவீர அன்றிக்கு சமையலில் உதவியாக இருந்தான். “வித்தியா உனக்கு ஒண்டு தெரியுமா? நாங்க திருக்குணாமல, மடக்களப்பு, யாப்பின் எண்டு எல்லாம். இருந்திருக்கும், அங்கின் அங்க எல்லாம் வேலை செய்திருக்கிறார். அதான் எங்களுக்கு தமிழ் கதைக்க முடியுது”

வித்தியா ஆச்சரியத்துடன் அன்றியைப் பார்த்தான்.

தான் பிறந்து வளர்ந்த மட்டக்களப்பு அவள் முன் மின்னலாய்த் தோன்றி மறைந்தது.

“ஆமா வித்தியா. நல்ல சனங்கள் மிச்சம் ஆதரவு, யாப்பினை, கறுத்தக்கொழும்பான் மாம்பழம் ஷா என்ன ருசி... ஓடியல் பணங்கூட்டான் எண்டு நல்லா சாப்பிட்டம், இனி மட்டக்களப்பு திருக்குணாமல, மீன் றால் தயிர் நண்டுக்குக் குறைச்சலில்ல. நல்லா சாப்பிட்டம். எங்களுக்கு அங்கெல்லாம் சினேகிதம் இருக்கு. அந்தக் காலத்த எப்பிடி மறக்கிறது. இப்ப நம்ம நாட்டுக்குள்ள போக்குவரத்தும் பண்ணவே ஜடென்றி வேணும், செக்கிங் வேற, வடிவான இடங்களெல்லாம் பாழாப் போச்சி” சுரவீர அன்றி பேசிமுடித்ததும் வித்தியாவின் முகத்தில் வேதனை கோடிட்டது. தான் பிறந்த இடத்தை எல்லோரிடமும் சொல்ல விடாமல் பயம் தடுப்பதை எண்ணித் தனக்குள்ளே வெட்கினாள்.

மாலை மயங்கும் நேரம், முற்றத்து மல்லிகையின் மணம் அவள் மூக்கைத்துளைத்தது. சுனிலின் நினைவில் தன்னை மறந்திருந்தான். வாசலில் கம்பீரமாயிருந்த இரும்புக்கேற் வாய்திறந்து கிரீச்சிட்டது. தலை நிமிர்ந்த வித்தியா சுனில் வருவதைக் கண்டு புன்னகைத்தாள்.

உள்ளே நுழைந்தவன் அவசர அவசரமாக ஒருகடித்தை அவளிடம் கொடுத்தான். அந்தக்கடிதம் ஓமானிலிருந்து சுனிலுக்கு வந்திருந்தது. இராமநாதன் எழுதியிருந்தான், “யாரிந்த இராமநாதன் வித்தியா வினா எழுப்பினாள். அவன் மானிப்பாயில் பிறந்தாலும்

கண்டியில் இருவரும் ஒரே கொலிஜிலதான் படிச்சம். அவனப்பாகச்சேரில் அக்கௌண்டனாக இருந்தவர். நல்ல சினேகிதம். இராமநாதன்ட அம்மா

என்னோட சரியான விருப்பம் அவங்க வேலைமாறிப் போன பிறகு கனகாலம் தொடர்பு இல்ல எத்தன வருஷத்துக்குப் பிறகு எழுதியிருக்கிறான். ஓமான்ல பெரிய வேலையில் இருக்கிறான். சிலோன்ல பிரச்சினை எண்டு கேள்விப்பட்டானாம். என்னை அங்கு வரட்டாம் கொஸ்பிறுறல்ல அல்லது வேறு வேலையில் இருபத்தி ஐயாயிரத்துக்குக் குறையாத சம்பளம் வாங்கித் தரமுடியுமாம்.

சனில் சொல்லச் சொல்ல வித்தியாவுக்குதான் காண்பது கனவா நனவா என்றிருந்தது. ரிக்கற் காசுக்கு எங்கே போவது என்றான். “எல்லாம் பிறீ” சொல்லிவிட்டு மகிழ்ச்சியில் வித்தியாவை முத்தமிட்டான். சுரவீர குடும்பத்தினர் வித்தியாவைத் தங்கள் வீட்டில் பிள்ளையாக ஏற்றுக்கொள்வதாக உறுதியளித்தனர். சனில் எந்தக்கவலையும் இல்லாமல் போய் உழைக்க வேண்டும் என்று உற்சாகமுட்டினார் சுரவீர அங்கிள்.

இரண்டு ஆண்டுகள் சனிலைப் பிரிந்திருக்க வேணுமே என்று எண்ணியதும் வித்தியாவின் சந்தோஷம் சுக்குநூறாய்ச் சிதறியது.

“கவலப்படாதம்மா. இப்பிடியொரு சாண்ஸ் வருமெண்டு யார் நெனச்சது சனில் போய் உழைக்கட்டும் ரெண்டு வரிசம் கண்முடிமுழிக்கப்பறந்திடும்” சுரவீர அங்கிள் தைரியம் ஊட்டினார். பாத்தீங்களா ஒரு தமிழ்ப் பொடியன் சுனிலுக்கு எப்பிடி உதவுறானெண்டு சுரவீர அன்ரி தன்கணவனிடம் சொன்னாள்.

“நீங்கமட்டும் என்ன அன்ரி தஞ்சம் எண்டு வந்த என்னக்காப்பாத்தி உங்கமகளாட்டம் பாக்கிறீங்க” நன்றி மிகுதியால் அன்ரியின் காலில் விழுந்து வணங்கினாள் வித்தியா.

தொண்டையைச் செருமியபடி இப்ராஹிம் ஹாஜியார் வந்து
சேர்ந்தார். சுரவீர அன்ரி செய்தியை ஒலிபரப்புவதில் முந்திக்கொண்டாள்.

யா அல்லாஹ் நல்ல சேதி அவருடைய முகத்தில் சந்தோஷம் குதி
போட்டது. சுனில் போய் உழைக்கட்டும் அவர் உதவியோட எரிஞ்ச
வீட்டக்கட்டி எழுப்புவம். அதுமட்டுமில்ல நம்ம பக்கம் அடுத்த தெருவில்
அடிச்சி நொறுக்கின ஊடுகளுக்குப் போய் ஆறுதல் சொல்லி
அவர்களுக்கு முடிஞ்ச உதவியப் பண்ணுவம். ஹாஜியார் உணர்ச்சி
வசப்பட்டுக் கூறினார். மொதல்ல சுனில் வித்தியாட குடும்பத்த ஒண்ணாச்
சேத்து வைக்க முயற்சிப்பம். வீட்ல ஒத்தம் சமாதானம் இருந்தா
நாட்டிலயும் அது வரும். சுரவீர அன்ரி சொன்னதைக் கேட்ட அவர்
கணவன் கைதட்டி மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார். எல்லா இனங்களிலும்
நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள், என்ற உண்மையை வித்தியா உணர்ந்து
ஆறுதலடைந்தாள்.

இன அமைதிக்கு நாம் ஒவ்வொருவரும் பங்களிகள் என்பதை
மறந்துவிடக் கூடாது. அது முக்கியம் ஹாஜியார் புன்முறுவலுடன்
வித்தியாவை பார்த்தார். வித்தியாவின் முகத்தில் ஒளிமயமான புதுயுகம்
தெரிந்தது.

செயலிலும் இறங்கும் திட்டம் எல்லார் மனதிலும் ஏக மனதாக
உருவாகியது. இந்த இதமான நினைவுடன் ஹாஜியார் அவ்விடத்தைவிட்டு
அகன்றார்.

இரண்டு குடும்பங்களும் ஒன்றாகிப் போனால் மனதுக்கு
எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும் என்ற எண்ணம் வித்தியாவுக்கு
எழும்போதெல்லாம் இது சாத்தியப்படுமோ என்ற சந்தேகமும் சேர்ந்தே
வரும் இதை மனசுக்குள் போட்டுடைக்காமல் சுரவீர அன்ரியிடம்
கேட்டே விட்டாள். “ஏன் வித்தியா நெகட்டிவ்வாய் யோசிக்கிறாய்?

நல்லது நடக்கும் மனசைப் போட்டு அலட்டி சுனிலையும் குளப்பாதே” என்று சுரவீர அன்ரி எச்சரித்தாள்.” சொறி அன்ரி இனிமே நான் அப்படியெல்லாம் யோசிக்க மாட்டேன்.” என்று முறுவலித்தாள் வித்தியா.

அறைக்குள் போக அடியெடுத்து வைத்தவளை “வித்தியா கொஞ்சம் நில்லேன்” என்றாள் அன்ரி வித்தியா. “எனக்குத் தோசை என்றால் சரி ஆச நான் பன்றது. நல்லாவே வாரதில்ல. என்ன மோபிழயிருக்கு. அங்கினும் பிள்ளைகளும் என்னப் பகிடி பண்ணுவாங்க எனக்குத் தோசபோடக் கொஞ்சம் பழக்கித் தர்ரியா” அன்ரியின் முகம் நாணத்தில் சிவந்தது. “என்ன அன்ரி பழக்கித்தர்ரியான்னு கேட்கவா வேணும். நாளைக்கு நீங்க தோச போடப் போறீங்க அங்கினும் பிள்ளைகளும் அசந்து போகப் போறாங்க பாருங்களேன்.” என்றாள் வித்தியா. டின்னருக்கா பிறேக் வெஸ்ருக்கா இடை மறித்து ஆவல் பளிச்சிடக் கேட்டாள். அன்ரி “டின்னர்தான் நல்லம். அங்கிள் ஆறுதலாகச் சாப்பிடலாம் இல்லையா? காலையில் வேலைக்குப் போற அவசரம் என்ஜோய் பண்ண முடியாது.” என்றாள் வித்தியா “பூ ஆர் கறெக்ட் வித்தியா என்ன தேவை? என்ன அளவு என்று சொன்னால் கொஞ்சம் ஆயத்தம் பண்ணலாம் பெரிசா ஒண்ணுமில்ல அன்ரி, முணு சுண்டு அரிசி, ஒரு சுண்டு உழுந்து கொஞ்சம் வெந்தயம் எல்லாவற்றையும் இரவு ஊறப்போட்டு காலலை நன்றாக்கக் கழுவி மிக்ஸியில் போட்டு அரைத்துப் புளிக்க வைத்தால் டின்னர் ரெடியாயிடும். அவ்வளவுதான்”

“ஸோ சிம்பிள். வித்தியா தொட்டுக்க சட்னியோ கிட்னியோ பண்ணுவீங்களே நல்ல ருசி. தமிழாக்களுக்கு நல்லாதீன் செய்யவருமே” என்றாள் அன்ரி. அவளின் குழந்தைத் தனமாக பேச்சைக்கேட்டு வித்தியா கலகல வென்று சிரித்தாள். “நீ போய் ரெஸ்ட் எடுத்துக்க வித்தியா” என்று அன்ரி சொன்னதும் அமைதியாக நடந்து வித்தியா தன் அறைக்குச் சென்று விட்டாள்.

அன்று இரவு இப்ராகிம் ஹாஜியாருக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. புரண்டு படுத்தார். அவர் முளை வித்தியா கனிலைச் சுற்றிச் சுழன்றது. எப்படி இவர்களை அவர்கள் குடும்பத்தோடு இணைக்கலாம் என்பதில் அவர் முளை தீவிரமாக இறங்கியது. முதலில் யார் வீட்டுக்கு யாரோடு போவது என்று சிந்தித்தபோது சுரவீர அன்றியுடன் வித்தியாவின் வீட்டுக்குப் போவதே நல்லது என்ற முடிவுக்கு அவர் வந்தார். எப்படிப் பேசுவது சமாளிப்பது என்றெல்லாம் திட்டம் தீட்டிவிட்டு அதைச் செயலாக்குவதில் சுரவீர அன்றியின் ஆலோசனைகளையும் கேட்க வேண்டுமென்ற நினைப்போடு அவர் தூங்கிப்போனார்.

அழகான காலைப் பொழுது பலவித ஓசைகளை எழுப்பி மலர்ந்தது. காகங்கள் கரைந்தன. சேவல் கூரையிலிருந்து நிலத்தில் குதித்துச் செட்டையடித்து கொக்கரக்கோ இசைத்தது. பட்டியிலிருந்த மாடு மமா..... என்று குரல் எழுப்பியது. சங்கரசர்மாவின் தேவார இசை வீடுகளைக் கடந்து மனிதர்களின் காதில் தேனாக ஒலித்தது. இப்ராகிம் ஹாஜியாரின் சுவர்க்கடிகாரம் ஏழுமுறை அடித்தது. அவருடைய மனைவி பாத்திமா காப்பித் தட்டுடன் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தாள். ஹாஜியார் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பது அவளுக்கு வழமைக்கு மாறாக இருப்பதையிட்டுத் திடுக்கிட்டாள். காப்பித் தட்டை மேசையில் வைத்த பாத்திமா மெதுவாகத் தன் கரங்களால் அவரைத் தடவினாள். திடுக்கிட்டு எழுந்து ஹாஜியார் “ராவு கொஞ்சம் தூக்கம் போகலப் புள்ள அதான் அசந்து தூங்கிற்றன். இன்னக்கி முக்கியமான வேலகிடக்கு” என்று சொல்லிக் கொண்டு கொட்டாவிவிட்டார். “கோப்பி ஆறுது குடியிங்க, குசினில வேல கிடக்கு” என்றபடி சென்றாள் பாத்திமா அவசர அவசரமாகக் கடமைகளை முடித்துக் கொண்ட ஹாஜியார் சுரவீர அன்றியின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றார்.

கூடத்தில் சுரவீர அன்றி, சுனில் வித்தியா எல்லாரும் குதூகலத்துடன் உரையாடுவதைக் கண்டு ஹாஜியார் உள்ளே போகத்

தயங்கினார். இதைக் கவனித்த சுனில் எழுந்து போய் ஹாஜியாரை அழைத்து வந்து அமரச் செய்தான். சுரவீர அன்ரி சுட்ட தோசையின் மகத்துவத்தை எல்லாரும் சொல்லிப் பாராட்டும் மகிழ்ச்சியில் ஹாஜியாரும் கலந்து கொண்டார்.

ஹாஜியார் வித்தியாவின் வீட்டுக்குப் போகும் விஷயத்தை முன்வைத்தார். “காலம் தாழ்த்தாமல் அதைச் செய்யுங்க” என்று கூறிய சுரவீர அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றார். “வருகிற புதன் நல்ல நாள், ஹாஜியாரும் சுரவீர அன்ரியும் போவதாக முடிவாகியது.

சுற்றிவர மரங்களும் மெல்லத்தலை நீட்டிய கொடிகளுக்கும் இடையில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தது. அந்தச் சின்ன வீடு பார்க்குமிடமெல்லாம் பளிச்சென்று சுத்தமாக இருந்தது. பலஜாதிப் பூஞ்செடிகள் அந்த வாசல் பக்கம் புன்னகைத்து நின்றன. முன்கதவு நிலையில் வித்தியா என்ற பெயர் பொறித்த தகடு மங்கிப் போய் ஒளி இழந்து இருந்தது. சுரவீர அன்ரியுடம் ஹாஜியாரும் ஒருவரை ஒருவர் தயக்கத்துடன் பார்த்தனர் ஹாஜியார் அல்ஹாஜ் என்று முணு முணுத்தபடி அழைப்பு மணியின் விசையை அழுத்தினார்.

நடுத்தர வயதான ஒருவர் வந்து கதவைத் திறந்தார். “யார் நீங்கள்? யாரைக் காணவேண்டு” மென்று கேட்டார். அவர் மனதின் சிந்தனை கண்களில் தெரிந்தது.

“நான் மிஸிஸ் அனோமா சுரவீர. இவர் இப்ராகிம் ஹாஜியார் நாங்க ஒரு விஷயமா மிஸ்டர் சிவராமைப் பார்க்க வந்தம். அனோமா தனக்குத் தெரிந்த தமிழில் சொன்னாள்.

“நான்தான் சிவராம் உள்ளே வாருங்கள்” என்று அவர் உபசரித்தார் இனி நாமும் சுரவீர அன்ரியை அனோமா என்று

அழைப்போமா?”

“நீங்களென்ன விஷயமா வந்தீங்க?” என்று கேட்டார் லேசாய் முறுவலித்தபடி சிவராம். “நாங்க உங்க மக வித்தியா விஷயமாப் பேச வந்தம்” என்றார். ஹாஜியார் தயங்கியபடி “அவள் தான் செத்து விட்டாளே அவளைப் பற்றி என்ன பேச்சு, எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு இனிப் பேசிறதுக்கு ஒண்ணுமில்ல தயவு செய்து நீங்க போங்க” என்று குரலை உயர்த்தி எழுந்துவிட்டார் சிவராம்.

அனோமா கைகூப்பி “பிளீஸ் கொஞ்சம் இருங்க என்றாள்.” இதற்கிடையில் அவருடைய மனைவி சிவபாக்கியம் வந்து “வித்தியாவ நாங்க தலமுழுகிறறம். பெத்தவங்க வேணாம் எண்டு நேத்துக் கண்ட சிங்களவனோட ஓடினாளே இப்பமட்டும் நாங்க எதுக்கு” நாங்க செத்தாலும் எங்ககட்டையில முழிக்க வேணாம் எண்டு அந்த ஓடுகாலிற்று சொல்லுங்க” என்று ஆவேசமாகக் கூறி விட்டு ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள் சிவபாக்கியம்.

அனோமாவுக்கு சிவபாக்கியம் சொன்னது அரையும் குறையுமாக விளங்கினாலும் பொறுமையுடன் வந்த காரியத்தை முடிக்க வேணும் என்பதில் கவனமாயிருந்தாள்.

“எதுக்கு நீ அழ வேணும் பிள்ளையைப் பெத்தம், வளத்தம், எங்கள் வேணாம் எண்டு தூக்கி எறிஞ்சிறுப்பு போய் அவள் சிங்களவனோட சந்தோஷமாதானே இருக்காள். அனோமாவுக்குப் பெற்றவர்களின் மனநிலை புரிந்தது. “உங்களுடைய பொண் இப்பிடி நடந்தா உங்களுக்குத் தாங்குமா அம்மா?” என்று அனோமாவை பார்த்துக் கேள்விக் கணை தொடுத்தார் சிவராம். அனோமா மௌனித்துப் போனாள்.

சங்கடத்தைச் சமாளிக்க ஹாஜியார் தயாரானார். “அம்மா ஐயா நான் யார்? ஒரு முஸ்லிம் எனக்கு இதில ஒரு சம்பந்தமும்

இல்ல இவங்க யாரு, பெரிய ஆபீசரோட மனைவி, சிங்களம், இவங்களுக்கும் உங்க மகளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்ல. ஆனால் இவங்கதான் நடந்த கலவரத்தில் உங்க மகளக் காப்பாத்தினவங்க. வித்தியா இருந்த வீடு எரிஞ்சு போச்சி இன்னைக்கும் இருக்க அவங்க ஊட்ட எடம் குடுத்து சாப்பாடு குடுத்து தான் பெத்த புள்ளயாட்டம் வச்சிப்பாக்கிறாங்க இந்த அம்மா. நான் ஒரு சோனி எதித்த ஊட்டுக்காறன் எனக்கும் வித்தியா என் புள்ளமாத். எனக்குப் புள்ளைகளில்ல” ஹாஜியார் சொன்னதெல்லாவற்றையும் இருவரும் உன்னிப்பாக உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஏதாச்சும் குடிக்கக் கொண்டு வரும்படி மனைவிக்கு சைகையால் உணர்த்தினார் சிவராம்.

“ஒன்றும் வேண்டாம்மா” என்று அவசரமாகக் கையமர்த்தினாள் அனோமா. ஹாஜியார் தோளில் தொங்கிய சால்வைத் துண்டால் தன் முகத்து வெயர்வையை ஒற்றிவிட்டுத் தொடர்ந்தார்.

“ஐயா உங்க மக போனது தன்னிஷ்டப்படி சாதிமாறி கலியாணங் கட்டினது சரின்னு வாதாட நாங்க வரல்ல. உங்க மனசின் வலி தெரியிது. சின்னஞ் சிறுசுகள் வேலை பாக்கிற இடத்தில பழகிறப்போ ஒருத்தர் ஒருத்தர் விரும்புறது தெரிஞ்சு விசயம் அப்போ சாதி மதம் அம்மா அப்பா விரும்புவாங்களானு முன்ன பின்ன ரோசிக்கிறதூமில்ல கலியாணமெண்டு வரக்கதான் அம்மா அப்பாட நெனப்பு வருது. இத அவங்க எதித்தா ஓடுதுகள். இல்லாட்டி சாகுதுகள்”

அனோமா அவசரப்பட்டுச் சொன்னாள் ஐயா எல்லாச் சாதியிலும் நல்லது கெட்டது இருக்கு தமிழ்ச்சாதிக்குள்ள நாள் நச்சத்திரம் பாத்து சீதனம் குடுத்து எவ்வளவோ செலவு பண்ணிச் செய்த கலியாணங்களைத்தன கோட்டுக்குப் போய் டிவோசுக்கு நிக்குது. அது

மாதிரி சிங்களத்திலும் இருக்கு முஸ்லிம் ஆக்களுக்கிட்டயும் இருக்கு. கலியாணம் என்றது ஆராஞ்சி செய்ய வேண்டிய விஷயம். நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று பெத்தவங்க சும்மா புடிச்சித்தள்ள ஏலுமா? வாழ்க்கையில் எல்லாருக்கும் புருஷன் கிடைப்பான் நல்ல மனுஷன் கிடைக்கமாட்டான். இத நான் சொல்லத்தேவல்” அனோமாவை இடைமறித்த ஹாஜியார் சிங்களவ னெண்டாலும் சுனில் நல்ல பெடியன் குடிபுகை எதுவும் கிடையாது நல்ல குணமான பையன். பாவம் உங்க மகள் அவள மன்னிச்சி பெரிய மனசு பண்ணி ஏத்துக்குங்க” என்று சொல்லி விட்டு ஹாஜியார் எழுந்தபோது அனோமாவும் எழுந்து கைகூப்பி விடைபெற்று விட்டாள்.

அனோமாவின் வீட்டுக்குப் போக பஸ்ஸைப் பிடிக்க இருவரும் காத்திருந்தனர். நிமிஷங்கள் அமைதியில் கரைந்தது. “வித்தியாவின் அம்மா அப்பா பாவம்தான் அவர்களுடைய கவலை நியாயமானது தான்” என்றாள். அனோமா “கடைசியில் அவர்கள் மௌனம் சம்மதம் போல்தான் எனக்குப் படுகுது” என்று ஹாஜியார் சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் பஸ் ஒன்று வந்தது இருவரும் அதில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

வித்தியா இவர்கள் வருகைக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தாள். சுரவீர அன்றியைக் கண்டதும் ஆவலுடன் அவளை நெருங்கி “அம்மா அப்பா எல்லாம் நல்லாருக்காங்களா? என்ன சொன்னாங்க” என்று படபடத்தாள். இந்தப் பெண் எவ்வளவு பாசத்தைத் தன் நெஞ்சுக்குள் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாள் என்று எண்ணி நெகிழ்ந்து போனாள். அன்றி. வித்தியா நீயும் சுனிலும் ஒருநாளைக்குப் போய் உங்க அம்மா அப்பாட கால்ல விழுங்க எல்லாம் சரியாயிடும்” என்றாள் சிரித்தபடி “ஹாஜியாருக்குத் தங்கமனசு வித்தியா. ஆயிரஞ்ஜோலி அவருக்கு எல்லாத்தையும் போட்டிட்டு சின்னப் புள்ளயாட்டம் கூப்பிடற பக்கம் இழுபடுவார். அதவிடு எல்லாரும் உ குடிச்சிடி பன் சாப்பிட்டங்களா, மீற்சேவல் கெவங் கொஞ்சம் வச்சனே,

என் பழைய நண்பி இந்ரா அனுப்பினது சொல்லிற்றுப் போக
மறந்திற்றன்.”

“இல்ல அன்ரி நான் எல்லாருக்கும் டிபோட்டு நீங்க வச்ச
கெவங்க குடுத்தன்” அப்போ நீ சாப்பிடல்லியா? அன்ரி பரிவோடு
கேட்டாள்.

நீங்க வரட்டுமே என்றிருந்தன். நீங்க சாப்பிடாம எனக்குச் சாப்பிட
மனசு வரல அன்ரி ரெண்டு பேரும் சேந்தே சாப்பிடுவமே”

வித்தியாவின் பதிலைக் கேட்டு சுரவீர அன்ரியின் கண்களில் நீர்
பனித்தது.

“சரி சரி ஆறுதலாய்ப் பேசுவோம் அங்கிள் இல்லையா?”

“அவர் அவசர வேலையாய் ஆபீஸ் வரை போறதாய்ச் சொல்லவ்
சொன்னார்”

அன்று இரவு சுரவீர அன்ரியும் வித்தியாவும் வெவ்வேறு
எண்ணங்களில் புரண்டனர். தெளிந்த நீரில் கல் ஒன்று விழுந்தது.
போல் இருவர் மனசும் குளம்பியது.

பிள்ளைகளால் பெற்றவர்கள் படும் பாட்டை எண்ணிப் பார்த்தாள்.
சுரவீர அன்ரி. அவளையுமறியாமல் வித்தியாவின் அம்மா அப்பாவுடைய
முகங்கள் அடிக்கடி அவள் மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்தன.
தனிமையில் தாய் தகப்பன் வாடுவதை எண்ணியதும் வேதனையாக
இருந்தது. மறு நாளை எப்படியாவது வித்தியாவையும் சுனிலையும்
வித்தியாவின் பெற்றோரிடம் அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு
வந்தாள் சுரவீர அன்ரி.

பொழுது விடிந்தபிறகு வித்தியாவை சந்தித்து சுரவீர அன்ரி
தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தாள். இல்லை அன்ரி சுனிலின் பெற்றாரை
நீங்கள் கண்டு அவர்களின் நிலைப்பாட்டை அறிஞ்சுபிறகு தான்

முதல்ல யார் வீட்டுக்குப் போறதெண்டு முடிவெடுக்கலாம். அப்போதான் சனிலுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும் எனக்கு என்னைவிட சனிலுடைய சந்தோஷம் பெரிசு. ஏதும் தப்பா பேசிறேனெண்டா என்ன மன்னிச்சிருங்க அன்றி என்றாள் வித்தியா அவளுடைய கண்கள் கலங்கின.

இப்பீடியொரு குணமான பொண்ணக் கலியாணங் கட்ட சனில் குடுத்து வச்சிருக்கணும் வித்தியாவின் முகத்தைத் தடவி விட்டுக் குளியலறையை நோக்கிச் சென்றாள் அன்றி.

வித்தியா கொல்லைப் பக்கமிருந்த ஒரு கல்லில் உட்கார்ந்து சிந்தனை வயப்பட்டாள். திடீரென்று அவள் மனதில் காதலின் அதீத சக்தி பிரமிப்பை உண்டு பண்ணியது. 'காதல்' என்றால் பலபேருக்கு இனிக்கிறது. சிலபேருக்குக் கசக்கிறது. சர்வ உலகையும் இந்தக் காதல் ஆட்டிப்படைத்திருக்கிறதே காதலால் முடிதுறந்தவர்களும் பதவி துறந்தவர்களும் நாடுகடந்தவர்களும் இருக்கிறார்களே. சாதி, மதம் சம்பிரதாயம், சீதனம், வயது, ஏழை பணக்காரன், அந்தஸ்து என்ற எல்லை கடந்து நிற்கும் இந்தக் காதலின் மகத்துவத்தை எத்தனை பேர் சரியாகப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்? காதலின்றேல் சாதல் என்று கல்லறைக்குள் சமாதியாகிச் சரித்திரம் படைத்தவர்களும் இருக்கிறார்களே.

காதலுக்கு அடிமுடியில்லை. அது எப்போ எங்கே எப்படி ஆரம்பிக்கும் என்று சொல்லவும் முடியாது. காதலின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அதன் அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் வெறும் உடற் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகக் காதலிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் தோல்வியைத் தழுவு நேரிடுகிறது. அன்னையர் தினம், சிறுவர் தினம், முதியோர் தினம், தொழிலாளர் தினம் கொண்டாடுவது போல் இப்போ காதல் தினமும் கொண்டாடப்படுகிறதே அப்போ

காதலைச் சமூகம் அங்கீகரிக்கிறதா? காதலுக்கு மரியாதை வந்துவிட்டதா? அப்படியானால் காதலுக்கு ஏன் எதிர்ப்பு? சீதனக் கொடுமைகள் இதனால் குறையுமே.

முறையான காதல் பற்றிய கருத்துதரங்குகள் ஆலோசனைகள் (Counseling) வளர்ந்தவர்கள் அறிஞர்களால் ஏன் நடத்தப்படக்கூடாது?

பழைய தலை முறையினருக்கும் இளைய தலை முறையினருக்கும் முரண்பாடுகளில் உள்ள இடை வெளிகள் நிரம்புவதில் உள்ள சிரமங்களை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள் வித்தியா. சுனில் அவளுக்குத் தெரியாமல் பின்னால் வந்து அவள் கண்களை பொத்திய போது “திடுக்கிட்டாள் சுனில் சிரித்தான்.” “எந்தக் கோட்டையைப்பிடிக்க யோசனை?” என்றான் சிங்களத்தில். “காதல் கோட்டையை” என்று பதிலளித்த வித்தியா அவன் கைகளைக் கோர்த்தப்படி உள்ளே சென்றாள்.

அனோமா சுரவீரவின் அருகில் சென்று அவருடன் தனியாக பேச விரும்புவதாகத் தெரிவித்தாள். இதைக் கேட்ட சுரவீர “அப் பல் யூ சொல்லத்தானே?” என்று கேட்டுவிட்டு சிரித்தார். “சும்மா போங்க உங்களுக்கு எப்பவும் கேலிதான்” என்று குங்குமமாகச் சிவந்தாள். அனோமா “சரி நான் இப்பவே றெடி நீ றெடியா” என்றார் சுரவீர.

“கொஞ்சம் இருங்க சாப்பாட்டு மேசையில் எல்லாம் திறந்தபடி கிடக்கு. பக்கத்து வீட்டுப் பூனை பொல்லாதது வேலையக் கொண்டு போயிரும். முடிவைச்சிட்டு குசினில் கழுவாமல் கிடக்கிறதக் கழுவி வச்சிட்டு இதோ வந்திரன்”

சுரவீர பத்திரிகை ஒன்றைப் புரட்டிக்கொண்டிருக்கும் போதே மனைவி

போனவே கத்தில் அறைக்குள் திரும்பி வந்ததைக் கண்டு சுரவீர ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தார். “வித்தியா எல்லாமே செய்து வச்சிட்டா இப்பிடியொருத்தி மருமகளாக் கெடைக்கப் புண்ணியம் செய்யவேணும். எனக்குப் பொறாமையாருக்கு” சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தாள். “இப்போ சுனில், வித்தியா வீட்ல இல்லை. அவங்கட வேர்க்கிங் பிளேஸ்பக்கம் போறதாச் சொன்னா.

“சரி சரி இப்ப நீ என்ன பேசவேணும்?” சுரவீர தன் மனைவியை கேட்டான்.

“எல்லாம் வித்தியாவைப் பற்றித்தான். பாவம் அவளும் சுனிலும் தங்கட தாய் தகப்பனோட சேர்ந்து வாழ வழி செய்யவேணும் நானும் ஹாஜியாரும் வித்தியா வீட்டுக்குப் போய் ஒரு மாதிரி சொல்லி வச்சிருக்கு. இனி சுனில் வீட்டுக்குப் போக வேணும் இப்போதைக்கு அங்க நானும் நீங்களுந்தான். போக விருப்பம் உங்களுக்கு சுனில்ட அப்பா ஜயசேகரவத் தெரியுமா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான்.

“ஜயசேகர போலிஸ் கமிஷனர் என்று மட்டும் தெரியும். கண்டிப்பான பேர்வழி எனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மற்றப்படி பழகியதில்லை. வித்தியா சுனில்ட விஷயத்தில அவர் ஒத்துக்குவார் என்பது டவுட்தான்” என்று கூறி விட்டு மனைவியின் முகத்தை ஆராய்ந்தார் சுரவீர.

“பறவாயில்ல எதையும் பேசிப் பாக்கிறதில நஷ்டமில்லையே. சேர்த்து வைக்க முயற்சி பண்ணுவம்”

“நாங்கபோறதாயிருந்தாமுன்னதாகவே தொலைபேசியில் ரைம் பிக்ஸ் பண்ணிடுவோம். ரொம்ப பிஸியான மனுஷர்” என்று சுரவீர குறுக்கிட்டுச் சொன்னார்.

“ஐயோ பயமாருக்கே அவர் மிஸிஸ் எப்படியோ?” உன்னைப்பாத்து அவ பயப்பிட்டாலும் பயப்பிடுவா” என்று சிரித்தார் சுரவீர.

சுரவீரவும் அவர் மனைவியும் எப்பிடியாவது இரண்டு குடும்பத்தையும் சமாதானம் பண்ணி வைக்க வேண்டுமென்பதில் உறுதியுடன் செயல்படத் தொடங்கினார்கள்.

அந்த அழகிய இரண்டு மாடிக் கட்டிடத்தினுள் நுழைந்தார்கள். சுரவீரவும் அவர் மனைவி அனோமாவும். முன்பக்கம் அழகிய கம்பளம் விரித்தது. போன்ற புந்தரை இருமருங்கிலும் குறோட்டன்ஸ் வகைகளும் அளவாக கத்தரிக்கப்பட்டு பூச்செடிகள் கவனமாகப் பராமரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு அனோமா வியந்து போனாள். கருங்காலி மரத்தில் செதுக்கிய வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய கதவில் ஏ.எல். ஐயசேகர போலீஸ் கமிஷனர் என்ற பெயர் ஆங்கிலத்தில் அழகாகப் பளபளத்தது.

வாசலில் காவல் நின்றவனுக்கு முன்னதாகவே இவர்கள் வருகை தெரிந்திருக்க வேணும் அவன் அவசரமாகப் பின்புற வழியாகப் போய்ச் சில நிமிஷங்களில் முன் கதவு திறந்தது. நவநாகீகமான வசதிகளுடன் கூடிய மண்டபத்தின் செற்றியில் ஐயசேகரவும் அவர் மனைவியும் கம்பீரமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சுரவீரவும் மனைவியும் உள்ளே நுழைந்தபோது இருவரும் எழுந்து கைலாகு கொடுத்துத் தங்களை ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் செய்து கொண்டனர் நாட்டு நடப்புகளையும் விலை வாசிகளையும் பற்றிக் கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டனர். இரு சாராரும் இனத்தில் ஒன்றுபட்டவர்களானதால் தமது மொழியில் சரளமாகப் பேசினர்.

“இன்கம்ரக்ஸ் விஷயமாகவா என்னுடன் பேச வந்தீர்கள்? எனிப்றொப்ளம்?” கமிஷனரின் புருவங்கள் கேள்வியாகியது.

“நோ நோ” என்று அவசரமாக மறுத்த சுரவீர “உங்க மகன் விஷயமாக

என்றார் துணிந்து. கமிஷனரின் முகம் இறுகியது.

“யார் என்மகன்? எனக்கு மகனில்லையே?” என்றார் குரலில் வேகம் தெரிந்தது. அவருடைய மனைவி வருணியின் மனதில் இருந்த கவலை முகத்தில் படர்ந்தது. தனது கணவனின் கையை தொட்டு “காம் யுவசல்வ்” என்றார். ஆங்கிலத்தில் “ஐ அம் சொறி நீங்கள் வந்த விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்” என்று தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டார் கமிஷனர்.

நடந்த விஷயங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிச் சுனிலும் வித்தியாவும் இப்போ தங்கள் பாதுகாப்பில் இருப்பதை வெளிப்படுத்தினார் சுரவீர.

“மிஸ்டர் சுரவீர நான் சுத்தி வளச்சி எதையும் பேச விரும்பல்ல சுனில் ஒரு தமிழ்ப் பொண்ணைக் காதலிக்கிறான் என்று கேள்விப்பட்டதிலிருந்து அவன் நாங்க கைகழுவிற்றும் அவனுக்கு நாங்க முக்கியமில்ல யாரோ தமிழ்ச்சி முக்கியம். அதுவும் நோத் ஈஸ்டர் என்றால் எனக்கு அலர்ஜி இந்த நாடு நாய்க்குப் போனதுக்கு அவங்கதான் காரணம் அழிவு, மரணம், இரத்த ஆறு ஓடுவதுக்கு தமிழன்தான் காரணம் அந்த இனத்தில நானெப்பிடி மருமகனெடுப்பது? அவள் ஒரு கொட்டியாவா இருந்தா? நான் ஒரு போலிஸ் கமிஷனர் எப்பிடி நம்புவது? அவ்ளெனக்கு போம்ப வைக்கமாட்டாள் என்பது என்ன நிச்சயம்?”

கமிஷனர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுச் சொன்ன கருத்துகளை உன்னிப்பாகக் கேட்ட சுரவீர சற்றும் பதட்டப்படாமல் அமைதியாக விளக்க ஆரம்பித்தார் அங்கு பரிமாறப்பட்ட தேநீரைச் சுவைத்தபடி, “உங்கள் மகன் மீது கொண்ட கோபத்தில் இன்னொரு இனத்தில் மீது தங்களுக்குப் பகைமை ஏற்பட்டதா அல்லது முன்னதாகவே தங்களுக்கு

அப்படியொரு மனப்பதிவு இருந்ததா என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்த நாட்டின் அழிவுக்கும் முற்று முழுக்க தமிழன்தான் காரணமென்று நீங்கள் எப்படிச் கூறமுடியும்? எந்த இனமாயிருந்தாலும் எல்லாரும் மனுஷர்தான். வடக்குக் கிழக்கில் ஏன் முழு இலங்கையிலுமே ஏற்பட்டுள்ள கொந்தளிப்புக்குக் காரணம் நீதியின் அடிப்படையில் அரசியல் யாப்பு அமையாததுதான் ஒரு இனத்துக்குரிய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதுதான், அவர்கள் சுய கௌரவத்துக்குச் சாவு மணி அடித்து அவர்கள் மீது காடைத்தனம் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டது. தான் என்பத்தி மூன்று இதற்குச் சரியான ஒரு உதாரணம்

“பாவம் தமிழர்கள் சரியான கொடுமைகளை அருபவித்தார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை தானே வருணி பழைய நினைவுகளில் தோய்ந்து வருத்தப்பட்டாள்.

சுரவீர மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

இதே வேளை தமிழர்களுக்கு ஆதரவளித்துக் காப்பாற்றிய சிங்களவர்களும் முஸ்லிம்களும் இருக்கத்தானே செய்தார்கள். நல்லதும் கெட்டதும் எல்லா இனத்திலும் இருக்கு. தமிழர்களுடைய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டதால் அவர்களுடைய கௌரவம் பாதிக்கப்பட்டதால் அவர்களிற் சிலர் அல்லது பலர் தீவிரவாதப் போக்கைக் கடைப்பிடிப்பவர்களாக மாறினார்கள். இன்று உலகம் முழுவதிலும் யுத்தமும் அமைதியின்மையும் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமில்லை. தீவிரவாதமும் தீவிரவாதிகளும் எங்குதானில்லை? ஏன் சிங்களவரில் தீவிரவாதக் குழுக்கள் இல்லையா? சுரவீர சற்றும் உணர்ச்சி வசப்படாமல் அமைதியாகக் கூறினார் அப்போ நீங்கள் கொட்டியாட சப்போட்டா கேட்டுவிட்டு சுங்காணை வாயில் கௌவிப்பு கைத்தார் கமிஷனர்.

“ஐ எம் சொறி நீங்க என்னைத் தப்பாப்புரிஞ்சிறீங்க, பிழை சரி எல்லா இனத்திலும் உண்டு என்று தான் எடுத்துக்காட்டினேன். தமிழன் என்றால் ஒட்டு மொத்தமாக கொட்டியா என்று அர்த்தங்கொள்ளுவது தப்பு அவர்கள் செய்வது எல்லாம் சரி என்று வாதாட நான்

விரும்பவில்லை. நீதி நியாயங்களை பாராபட்சமின்றி எடுத்துக்காட்டவே விரும்பினேன்.

“இலங்கை சிங்களவருக்கு உரிய நாடு” கமிஷனர் வாயில் கௌவிய கங்காணை எடுத்து விட்டு வீறாப்புடன் சொன்னார்.

நீங்கள் இப்படிச் சொல்வது துவேஷ உணர்வையே வெளிப்படுத்தும் இந்த நாடு எல்லா இனத்துக்கும் சொந்தம். நாம் எல்லாம் இலங்கை மாதாவின் மக்கள், அதிக மேன் இலங்கையில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நிலவியபோது கலவரங்களைத் தூண்டினார்களென்ற காரணத்தால் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த சில தலைவர்கள் பிரிட்டிஷாரால் கைது செய்து சிறை வைத்துத் தண்டிக்கப்பட்டிருந்தனர். அப்போது இலங்கையில் பிரிட்டிஷாரின் பெருமதிப்புக்குரியவராயிருந்த ஒருவர் யார் தெரியுமா? அவர் ஒரு தமிழன், வட புலத்தைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழன், சேர் பொன். இராமநாதன், முதலாவது உலக யுத்தம் நடைபெற்ற அக்கால கட்டத்தில் யுத்தக் கெடு பிடிகளுக்கு மத்தியில், தன்னுயிரைப் பணயம் வைத்து கடல் பயணத்தை மேற்கொண்டு இலங்கையில் சிறை வைக்கப்பட்ட சிங்களத் தலைவர்களின் விடுதலைக்காக வாதாடி அவர்களுக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுத்தார். இந்தப் பெருமகன் இன்று உயிரோடு இல்லாவிட்டாலும் ஒவ்வொரு சிங்களவனும் இதை நெஞ்சிலிருத்தி ஒற்றுமை காக்க வேண்டும்.

அனோமாவும் வருணியும் சுரவீர சொன்னதை ஆச்சரியத்துடன் செவிமடுத்தார்கள்.

சுரவீர புன்னகையுடன் இன்னொரு சுவாரஸ்யமான சம்பவத்தையும் சொல்கிறேன் என்று தொடர்ந்தார்.

சேர். பொன் இராமநாதன் பிரிட்டனிலிருந்து கொழும்பு வந்தபோது

அவர் அம்நதிருந்த பிரத்தியேக குதிரை வண்டியிலிருந்த குதிரைகளை
அவிழ்த்து விட்டு அந்தவண்டியை விடுதலையான சிங்களத் தலைவர்கள்
நன்றி உணர்வுடன் இழுத்துச் சென்றார்கள். இது கட்டுக்கதையல்ல
வரலாறு. அவர் நம்மைச் சகோதரராக மதித்தாரே.

இலங்கை அனைத்து மக்களின் தாயகம் எல்லோரும் ஒரு
தாயின் பிள்ளைகள் என்பதை அன்று அந்தப் பெருமகன் செய்கையால்
உணர்த்தியது. நமக்கெல்லாம் ஒருபாடமல்லவா? தமிழர்கள் நம் ஜென்ம
விரோதிகளல்ல, நம் சகோதரர், சுரவீர ஒரு குட்டிப்பிரசங்கம் செய்து
விட்டுப் பெரு மூச்சுவிட்டார். அனோமாவும் வருணியும் கேட்கவே
மெய் சிலிர்க்கிறது பலபேருக்கு இது தெரியாதே என்று வியந்தனர்.

கமிஷனர் சுரவீர கூறிய விஷயங்களைக் கவனமாக
உள்வாங்கிக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். உங்களை
என் பேச்சுகள் புண்படுத்தியிருந்தால் தயவு செய்து மன்னியுங்கள்.
எல்லோரும் சந்தோஷமாக வாழவேண்டும் நம் நாடு மீண்டும் சகஜ
நிலைக்குத் திரும்ப வேண்டும். அதற்கு நம்போன்றவர்களின் பங்களிப்பு
அவசியம் என்பதாலேயே நான் சற்று விளக்கினேன். சுரவீரவின்
மனித நேயம் கமிஷனரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. நான் நினைத்தால்
அந்தப் பெண்ணில் ஏதோ ஒரு குற்றத்தைச் சுமத்தி சந்தேகம் என்று
இலகுவாக உள்ளே தள்ளி என் மகனைத் தனிமைப்படுத்தியிருக்கலாம்.
அந்த அளவுக்கு நான் பொல்லாதவனல்ல இனத்தைப்
பிடிக்காமலிருக்கலாம். அதுக்காக ஒரு பெண்ணைப் பழி வாங்கவில்லை.
சுனில் எவ்வளவோ வசதியுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தும் மேல் படிப்பைத்
தொடர அவன் விரும்பவில்லை. போலிசில் சேர்ச் சொன்னேன் அவன்
கேட்கவில்லை. என்னுடைய செல்வாக்கில் அவனை ஒரு நல்ல
உத்தியோகத்தில் சேர்த்திருக்கலாம். அவன் தலைவிதி அவன்
இஷ்டத்துக் வேலை தேடிக் கொண்டான். அதுமட்டுமில்லாமல் அவனே
தனக்கு மனைவியையும் தேடிற்றான் கமிஷனர் வருந்தினார்.

“இல்லாட்டா உங்களுக்கு இப்படியொரு நல்ல மருமகள் கிடைப்பாளா? என்றாள் அனோமா சிரித்தபடி. அடக்கம் பணிவு, பொறுமை இப்படி நல்ல தங்கமான பெண் வித்தியா என்று அனோமா பாராட்டியதும் வருணிக்குத் தன் மூத்த மருமகளின் ஆணவம் சிடுசிடுப்பு ஒரு கணம் அவள் மனதில் தோன்றி மறைந்தது. நல்லவேளை அவர்கள் இப்போது இங்கில்லை என்று எண்ணிவிட்டு அனோமாவைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று வித்தியாவின் பெற்றாரைப்பற்றி விசாரித்தாள் வருணி.

வித்தியா பிறந்தது மட்டக்களப்பு உத்தியோகத்தின் நிமித்தம் அவர்கள் இங்கு வந்து குடியேறிப் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளிலிருக்கும். இந்த சம்பந்தம் உங்களுக்கு எப்படி விருப்பமில்லையோ அப்படியே அவர்களுக்கும் இது சம்மதமில்லை வித்தியா ஒரே பெண் இனம் மாறிச் செய்வதைப் பொதுவாக எந்தப் பெற்றாரும் விரும்புவதில்லை. ஆனால் காதல் என்று வரும்போது அதற்குத்தான் கண்ணில்லையே என்று அனோமா சொன்னதும் எல்லோரும் மனம் விட்டுச் சிரித்தார்கள். கமிஷனரும் வருணியும் பல எதிர்ப்புகளுக்கிடையே தாம் காதலித்துத் திருமணம் செய்ததைத் தமக்குள்ளே நினைவுப்படுத்திக் கொண்டதை சுரவீரவும் அவர் மனைவியும் அறியவில்லை.

“வேறுபட்ட இனத்தில் அதாவது கலப்புத் திருமணம் செய்வதில் பிரச்சினைகள் வரவாய்ப்புகள் அதிகம் என்பதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா?” கமிஷனர் சுரவீரவிடம் ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டார் “கலப்புத்திருமணத்தை விடுங்களேன். சாதாரணமாக ஒரே இனம் ஒரே மதம் என்று பார்த்து முடித்த கலியாணங்களில் பிரச்சினை பிரிவு இல்லையா? நாளாந்தம் கீரியும் பாம்புமாகச் சண்டை போடும் கணவன் மனைவி இல்லையா? இதனால் பாதிக்கப்படும் பிள்ளைகள் ஏராளம்” சுரவீர பேசி முடிக்குமுன் கமிஷனர் அவசரப்பட்டு பிரச்சினைகள் வரவாய்ப்புகள் அதிகம் என்று கருதினேன் என்றார்

கமிஷனர் “உதாரணத்துக்கு?” கேட்டு விட்டுக் கமிஷனரின் முகத்தைப் புன்முறுவலுடன் நோக்கினார் சுரவீர. திருமண சம்பிரதாயங்கள். சமயம் அதாவது பிள்ளைகள் பிறந்தால் தாயின் சமயமா? தந்தையின் சமயமா? பெயர் வைப்பதில், பள்ளிக்கூடத்தில் (மொழி) இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். கமிஷனுக்கு சுரவீரவை மடக்கி விடலாம் என்ற நினைப்பு.

சுரவீர மலர்ந்த முகத்துடன் விளக்கம் கூறினார். அதிக தூரம் போவானேன், வித்தியாவையும் சனிலையும் நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டீர்களென்று வைப்போமே. சனிலும் வித்தியாவும் பதிவுத் திருமணம் தான் செய்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் உங்கள் வழக்கப்படி போற சொமனியைக்க ஆசைப்படுவது நியாயம் இதைப் போல் வித்தியாவின் பெற்றோரும் தங்களுடைய வழக்கப்படி இந்துக்கோயிலில் சடங்குகள் வைத்துத் தாலிகட்ட விரும்புவார்கள் எனவே நீங்கள் போற சொமனியை வைத்த பிறகு இந்துக் கோயிலில் தாலி கட்டலாம். அப்போ இரண்டு பகுதிக்கும் திருப்தி இருக்கும். பிள்ளைகள் பிறந்தால் பெயர் வைப்பதிலும் பிரச்சினையிருக்கும் என்றார் கமிஷனர். இதென்ன பெயர் வைப்பதிலுமா பிரச்சினை இது சிம்பிள் சந்திசேகர என்றால் சிங்களவன். அத்தோடு ஒரு ‘ன்’ ஐ சேர்த்து விட்டால், தமிழன். (சந்திரசேகரன்) கமிஷனர் அனோமா, வருணி எல்லோரின் சிரிப்பும் மண்டபத்தை நிறைத்தது. சுரவீர தொடர்ந்தார். பெண் குழந்தை பிறந்தால் இரண்டு இனத்துக்கும் பொதுவான பெயர் எத்தனையோ இருக்கே. பத்மா, சந்திரிக்கா, ஷர்மிளா, தர்ஷிக்கா, நேணுகா என்று சரி இதுவும் பிரச்சினை என்றால் வாயில் வராத ஹிந்திப் பெயர்கள் நிறையவே இருக்கு? ஆங்கிலப் பெயர்கள் நிறையவே இருக்கு? வைக்கலாமே? ஆனா ஒன்று பாட்டிமாருக்குத்தான் கூப்பிடக்கஷ்டமிருக்கும். சுரவீரவின் இந்தச் சாதுரியமான பேச்சைக் கேட்டு வருணியும் அனோமாவும் வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார்கள்.

பிள்ளை தமிழ் படிக்கிறதா சிங்களம் படிக்கிறதா? அம்மாவுக்கு விருப்பமிருக்கும் தமிழ் மீடியம் அப்பாவுக்கு விருப்பமிருக்கும் சிங்கள மீடியம் என்றாள் வருணி. அதுக்கும் வழியிருக்கே இப்போதான் எத்தனையோ இன்ரநஷனல் எஸ்கூல்ஸ் இருக்கே விட்டால் போச்சு அனோமா நறுக்கென்று புன்னகையுடன் பதிலளித்தாள். பாவைகள் மனிதனுக்காகவே, புரிந்துணர்வுக்கு எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு, இன உறவுக்கு, மொழி மிக அவசியம் என்னைக் கேட்டால் பல மொழிகளையும் தெரிந்திருப்பது நல்லது. நம் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், தமிழ் சிங்களம் ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளையும் பேசவும் விளங்கவும் தெரிந்திருப்பது அவசியம், மொழிப் பற்று நியாயமானது இருக்க வேண்டிய ஒன்று தான். அதுவே வெறியாகக் கூடாது. இதுக்காகச் சண்டைபோடவும் கூடாது கரவீர அமைதியாகக் கூறிய விஷயங்களைக் கமிஷனர் ஆழமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“நேரம் போனதே தெரியவில்லை என்று கூறிய அனோமா தன் கணவனைப் பார்த்துப் போவோமா” என்று சாடை காட்டினாள். “கொஞ்சம் இருங்க இன்னொரு விஷயமத்தையும் அறிய எனக்கு ஆவலாகயிருக்கு” என்றாள் வருணி.

“புறியாணி எப்படிச் செய்யிறது என்றா? என் மனைவிக்கு விதம் விதமாக சமையல் செய்வதில் தனி ஆர்வம், யாரும் கொஞ்சம் பழகினாக்காணும், அதெப்பிடிச் செய்யிறது? இதைப்பிடிச் செய்யிறது என்று துளைச்சிடுவா” கமிஷனர் கல கல வென்று சிரித்தபடி சொன்னார்.

“சும்மா போங்க உங்களுக்கு எதுக்கெடுத்தாலும் கேலிதான்” என்று போலிக் கோபம் காட்டினாள் வருணி.

“சரி நீங்க கேளுங்க” என்று ஆதரவுடன் வருணியின் கரத்தைப் பற்றினாள் அனோமா. பெயர், பாவை எல்லாம் பற்றி அலசியாச்சி. முக்கியமான ஒரு விஷயம். சமயம். கலப்பு மணங்களில் எல்லாத்தையும் விட சமயந்தான் பெரும் பிரச்சினை நல்ல பொயின்று என்றார் கமிஷனர்.

எதையும் பிரச்சினையாக எடுத்தால் பிரச்சினை தான் பௌத்தமும், இந்துவும் இணைந்தாலோ அல்லது வேறுபட்ட எந்த மதங்கள் இணைந்தாலோ கருத்து வேறுபாடுகள் குடும்பங்களில் ஏற்படுவது சகஜம், சிலர் பிள்ளைகளின் நலன் கருதி மதமாற்றம் செய்து ஒரே மதத்தைக் கடைப்பிடிக்க முடிவு செய்கிறார்கள். இஸ்லாமியருக்குத் தங்கள் மதம் கட்டாயம். ஏனையோரில் சில மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பிள்ளைகள் வளர்ந்து தாம் விரும்பிய மதத்தைப் பின்பற்றட்டும் என்பாரும் உண்டு. இன்னும் சில குடும்பங்களில் தகப்பனுடைய சமயத்தைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்ற கட்டாயம். ஒரு சில குடும்பங்களில் பிள்ளைகள் இருவருடைய சமயங்களிலும் சுதந்திரமாகப் பின்பற்றலாம் என்கிறவர்களும் உண்டு. இந்த விஷயத்தில் கணவனும் மனைவியும் முன்னதாகவே கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தால் பிரச்சினைக்கு இடமேயில்லை என்று தன் பேச்சுக்கு முற்று வைத்து எழுந்து விட்டார் சுரவீர. கமிஷனர் சுரவீரவின் கரங்களை நட்புறவுடன் பற்றி நன்றி தெரிவித்தார். வருணி அனோமாவை ஒரு ஓரமாக நடத்திச் சென்று தான் எப்படியும் தன் கணவரோடு பேசி நல்லமுடிவு எடுத்து அறிவிப்பதாகச் சொன்னாள். சுரவீரவும் மனைவியும் விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

இது நடந்து சில நாட்களில் கமிஷனரில் போக்கில் மாறுதல் காணப்படுவதை அவர் மனைவி அவதானித்தாள். சுரவீர கூறிய கருத்துகளை அவர் அசைபோட்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவள் சுரவீரவும் அனோமாவும் சிங்களவர்களாயிருந்தும் அவர்களுடைய மனித நேயத்தை மனந்திறந்து, தன் கணவனிடம் பாராட்டினாள்.

வருணி சுனிலை எவ்வளவு காலத்துக்குப் பிரிந்திருப்பது என்று தன் கணவனிடம் கேட்கும் போதே அவள் குரல் உடைந்தது. கமிஷனர் தன் பார்வையை வேறெங்கோ பதித்தபடி “உன் இஷ்டப்படி செய் நான் தடையில்லை” என்றார். கல்லுக்குள்ளும் ஈரம் இருக்கிறது என்று எண்ணிய வருணி தன் கணவனின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு தங்க்பூ தங்க்பூ என்றாள். குரல் தழுதழுக்க கமிஷனரின் கண்களில் கசிந்த நீர் அவள் கன்னத்தை நனைத்தது. ஒரு தாயின் தவிப்பை தாய்மையின் மகத்துவத்தை அவரால் உணராமல் இருக்க முடியவில்லை.

முழுகிவிட்டுத் தன் அழகிய நீண்ட கூந்தலுக்குச் சாம்பிராணிப்புகை காட்டிக் கொண்டிருந்தாள் வித்தியா. சுனில் பத்திரிகை ஒன்றுக்குள் தன் பார்வையைப் புதைத்திருந்தான். சுரவீர அன்ரி குசினிக்குள் இருந்தபடி வித்தியாவை அழைத்தாள். வித்தியா சாம்பிராணித்தட்டை ஒரு புறம் வைத்துவிட்டுக் கூந்தலை அள்ளி முடிந்தபடி குசினிக்குள் விரைந்தாள். கிரிபத்தும் சம்பலும் செய்து வச்சிருக்கேன். நீங்க ரெண்டு பேரும் சாப்பிட்டிட்டு உங்க வீட்டுக்குப் போறீங்க போகும் போது கொஞ்சம் கிரிபத் வாழைப் பழம் கொண்டு போய் அவங்க கால்ல விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்குங்க தொடக்கத்தில் திட்டுவாங்க. பெத்தவங்க இல்லியா அவங்கட வேதனயில நியாயம் இருக்கும். ஆனா நீங்கதான் பொறுமையா நடந்து அவங்களச் சமாதானம் செய்ய வேணும் புரிஞ்சு தா வித்தியா?” கேட்டுவிட்டுப் புன்னகைத்தாள் அன்ரி இனத்தையும் மதத்தையும் மீறியதுதான் தாய்மை. அது மனித குலத்தின் பொதுச் சொத்து பெண்ணின் பண்பு எத்தனை சக்தி வாய்ந்தது என்று வித்தியா சுரவீர அன்ரியின் பாசத்தை எண்ணியபோது அவள் கண்களில் வழிந்த நீரை விரலால் சுண்டிவிட்டுச் சரி என்று தலை அசைத்தாள்.

பங்குனி மாதக் கொடும் வெயிலுடன் கடும் குளிரும் போட்டி

போட்டது. காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் வெயிலும் குளிரும் வாட்டி வதைப்பதை எண்ணியதும் அனோமாவுக்கு எரிச்சலூட்டியது. அன்று சனிக்கிழமை குசுமும் ஐயந்தாவும் குறோட்டன் செடியருகே இருந்து விளையாடினார்கள். இருவரும் சண்டைபோடும் சத்தம் அனோமாவின் காதில் விழுந்தது. சே. ஸ்கூல லீவென்றால் இந்தப் பிள்ளைகளோட பெருங்கரச்சல் என்று முணுமுணுத்தாள். பிள்ளைகளுடைய யூனிபோம்ஸ் வேறு கழுவக் கிடக்குது. பிறிஜ்ஜைக் கழுவாட்டா பாவம் வித்தியா வந்துகையை வைப்பாள் என்று எண்ணியபடி பகல் சமையலுக்கான ஆயத்தங்களில் பம்பரமாகச் சமுனறாள் அனோமா வித்தியா வீட்டில் என்ன நடக்குமோ என்று அவள் மனம் பரபரத்தது. சுரவீர அவசர அவசரமாகக் குசினியை எட்டிப் பார்த்தார்.

அனோமா பால் பிழிந்த கையை உதறி விட்டு என்ன வித்தியா வந்தாச்சா என்றாள். ஆவல் வெளிப்பட, “நோ, என்ன அவசரம் அவள் மெதுவா வரட்டும். கமிஷனர் வீட்லருந்து கோள் உனக்குத்தான் ஐந்து நிமிஷங் கழிச்சி எடுப்பாங்க றெடியாரு” என்று நழுட்டுச் சிரிப்புடன் நகர்ந்தார். அனோமாவுக்கு அதற்குமேல் குசினிவேலை ஓடவில்லை. கையை நன்றாக சோப்போட்டுக் கழுவி விட்டு நெஞ்சு படபடக்க ரெலிபோனருகில் வந்தமர்ந்தாள். அவளுடைய முகத்தில் பொட்டுப் பொட்டாய் வெயர்வைத்துளிகள் அரும்பியதைக் கண்ட சுரவீர என்னாச்சு உனக்கு எக்சைற்றுட் ஆகாத என்று சொல்லி முடிப்பதற்கிடையில் தொலைபேசி சினுங்கியது.

ஹலோ ஐ அம் வருணி.....

குரல் கேட்டதும் அனோமா குளிர்ந்து போனாள். இரண்டு பெண்களும் ஒருவருக்குகொருவர் குசலம் விசாரித்துக்கொண்டனர்.

அனோமா ஆவலுடன் காயா, பழமா என்று முந்திரிக் கொட்டையாக முந்திக் கொண்டாள். காயும் பழமும் தான் என்றாள் வருணி,

வித்தியாவின் குடும்பம், எங்க குடும்பம் எல்லாரும் ஒன்றாகச் சந்திக்க உங்க வீட்டில் ஏதாவதொரு ஏற்பாடு பண்ணுங்க. அதுக்கப்பிறந்தான் கமிஷனர். வித்தியாவை ஏத்துக்கிறதா இல்லையா என்று முடிவுதெரியும். பிளீஸ் ரீதர் என்று சொல்லிவிட்டுத் தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டாள். வருணி பொங்கி வழிந்த சந்தோஷம் வற்றிப் போய் விட்டது போலிருந்தது அனோமாவுக்கு.

உறைந்து போய் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டாள். கைக்கெட்டுகிறது வாய்க்கெட்டாமல் போய் விடுமோ என்று அஞ்சினாள். சுரவீர அனோமாவின் மாறுதலைக் கண்டு துணுக்குற்று, வருணி என்ன சொன்னாள் என்று கேட்டார். அவள் வருணி கூறியவற்றைத் தன் கணவரிடம் கவலையுடன் பகிர்ந்தாள். “டோன் பி. சில்லி நீ ஏன் எல்லாத்தையும் நெகட்டிவா நினைக்கிறே. வித்தியா நல்ல பொண் அவளோட உடை, நடை, பணிவு பழகும் விதம் யாருக்குத்தான் பிடிக்காது?” அவள் ஆயிரத்தில் ஒருத்தி சம்மா அலட்டிக்காத என்றார் சுரவீர சற்று எரிச்சலுடன்.

அனோமாவின் மனதில் இருந்த உற்சாகம் வடிந்து விட்டது. அமைதியாகக் குசினிக்குள் சென்று சமையலைத் தொடர்ந்தாள். வித்தியாவும் சுனிலும் போய் வெகு நேரமாகியும் இன்னும் திரும்பி வராதது அனோமாவுக்குக் கவலையாய் இருந்தது. இப்போது திடீரென்று வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருந்தது. எந்த நேரத்திலும் முகிலின் கண்ணீர் பூமியை நனைக்கலாம் என்று எண்ணிய அனோமா முற்றத்தில் காய வைத்திருந்த செத்தல் மிளகாய் சுளகை உள்ளே கொண்டு வைத்தாள். அவள் மனம் எதிலும் படிய மறுத்தது. வித்தியாவும் சுனிலும் வந்து சேராததற்கு அனோமா எத்தனையோ கற்பனைக் கதைகளைத் தன்னுள் வடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவை முற்று முழுக்கப் பயங்கரக் கதைகளாகவே அவளுக்குப்பட்டது. பப்பாளி மரத்துடியில் சுருண்டு கிடந்த நாய் அவசரமாகக் குரல் எழுப்பியது.

“அம்மே..... வித்தியா அன்ரி ஆவா” என்று குசுமும் ஜயந்தாவும் ஒன்றாகக் குரல் எழுப்பினார்கள். அனோமாவின் நெஞ்சுபடபடத்தது. வாசல் பக்கம் விரைந்தவளை சுரவீர தடுத்தார். “டோண்ட் பீ இன் எ கறி, அவ சரமேன் உள்ளே வந்து ஆறுதலாகப் பேசட்டுமே” என்றார். எல்லோரும் மண்டபத்தில் கூடினர். சுனில் தான் கொண்டு வந்த அப்பிள், கிறேப்ஸ் பழங்களைப் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தனர் வித்தியா சுரவீர அங்கிளுக்கும் அன்ரிக்கும், வாழைப்பழங்களை வழங்கினாள்.

அனோமாவுக்கு வித்தியா செய்தி சொல்வதற்கிடையில் தலை வேடித்து விடும் போல் இருந்தது. வித்தியா விஷயத்தைச் சொல்லேன் என்றாள். பொறுமையிழந்து. சுனில் முந்திக்கொண்டான். “எல்லாம் சரி வித்தியாவை விட என்னைத்தான் அவங்களுக்கு மிச்சம் பிடிச்சிருக்கு. அய் லைக் தெம் வெரி மச். இப்போ எனக்கு வித்தியாவைவிட அவங்க அம்மா அப்பாவில்தான் ரொம்பப் பிரியம்” என்று கண்சிமிட்டினான்.

எல்லோரும் வீடே அதிரும்படி சிரித்தார்கள்.

“தொடக்கத்தில் அம்மா என்னைத் திட்டித் தீக்க கடைசியில் சுனிலை இருவருக்கும் பிடிச்சுப் போச்சு. அதனால் நான் தப்பினேன். அம்மா சாதம் வடிச்சி கத்தரிக்காய் வற்றல் குழம்பு, பப்படம், ரசம் பண்ணியிருந்தா சாப்பிட்டு போகச் சொல்லி அம்மாவும் அப்பாவும் பல தடவை சொல்ல நான் மறுத்தேன் நீங்கள் காத்திருப்பீர்கள் என்று.”

சுனில்தான் அவங்க மனசு வருந்தப்படக் கூடாது. பாவம் எத்தனை நாள் உன்னைப் பிரிஞ்சு துக்கம் இருக்கும் என்று “அன்ரி

நான் சாப்பிட றெடி எனக்குப் பசிக்குது” என்று அம்மா கையால் வாங்கிச்சாப்பிட்டு நல்ல பெயர் வாங்கினார். வித்தியா நடந்த விஷயங்களைச் சுரவீர அங்களுக்கும் அன்றிக்கும் பாடமாய் ஒப்புவித்தாள்.

அப்பாடா, என்று நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டாள் அனோமா எப்படியோ வித்தியாவையும் சுனிலையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டது அனோமாவுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. இனி கமிஷனர் குடும்பத்தை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்தாள் அனோமா.

சுரவீர “சாப்பிடுவோமா?” என்றார். குசும் ஜயந்தா இருவரும் எங்களுக்குப் பசிக்கல்ல சுனில் அங்கிள் கொடுத்த பழங்களைச் சாப்பிடப் போகிறோம்” என்று துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு தோட்டப்பக்கமாக ஓடினார்கள். சுரவீரவும் அனோமாவும் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தங்கள் அறைக்குச் சென்று விட்டார்கள். கட்டிலில் சாய்ந்தபடி சுரவீர பத்திரிகையின் பக்கங்களைப் புரட்டினார். அனோமா அசதியில் கண்களை மூடினாள். அவள் கண்களுக்குள் கமிஷனர் வந்தார். சரேலென்று எழுந்து தன் கணவரின் கையிலிருந்த பத்திரிகையைப் பறித்துக் கட்டிலின் ஓரத்தில் போட்டாள். அனோமா சுரவீர ஒன்றும் புரியாமல் ஆச்சரியத்துடன் தன் மனைவியைப் பார்த்தார்.

“கமிஷனரை வழிக்குக் கொண்டு வருவது கஷ்டம் என்ன?” என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு விட்டுக் குழந்தையைப் போல் சிரித்தாள் அனோமா.

“யூ ஆர் சோ நேவஸ் எல்லாம் சரிவரும்” ஒவ்வொரு மனுஷனுக்கும் அபிப்பிராய பேதம் உண்டு. சிங்களவன் சிங்களவன் அடிச்சிக் கொல்றான். தமிழன் தமிழனக் கொல்கிறான். முஸ்லிம் முஸ்லிம்..... இப்படிப் பெலமும் பெலயினமும் குறை குற்றங்களும் எல்லாருக்கும்

உண்டு. ஏன் உனக்கில்லையா எனக்கில்லையா? கமிஷனரும் ஒரு மனுஷன்தான். அவர் பார்க்கிற தொழில் அவர் போட்டுகிற யூனிடோம், அனுபவங்கள், அவர் போக்கைக் கடுமையாக்கி இருக்கிறது. அவரும்மனுஷன் தானே? அவர் மாறுவார் என்று நம்புவோம்.... சுரவீரபக்குவமாகச் சொன்னவைகளை ஒருமாணவிபோல் கவனமாக மனதில் பதித்தாள் அவர் மனைவி.

“அப்போ நம் அடுத்த திட்டம் என்ன என்று கொஞ்சம் சொல்லுங்க என்று கெஞ்சினாள் அவரை ஆதரவாகப் பார்த்து. தன் மனைவியின் இடைவிடாத சமாதான உந்துதலை உள்ளூர் ரசித்த சுரவீர நீயே சொல்லேன் என்றார் அன்பொழுக.

நம் வீட்ல ஒரு பாட்டி வச்சி அதுக்கு ரெண்டு வீட்டாரையும் அழைச்சா எப்படி? ஷா பக்காஜடியா, ரெடிமேட் ஐடியா எல்லாம் பெண்களுக்குத்தான் வரும் என்றார் சுரவீர கொளர் அப் என்று சிரித்த படி அனோமா நாணத்தத்துடன் சொன்னாள். வருகிற போயா வெடிங் அனிவேசறி என்று. யாருக்கு என்று அனோமா சுரவீர சாதாரணமாகக் கேட்டார்.

நமக்குத்தான் சொல்லிவிட்டுப் புன்னகைத்தாள். ஒவ்வொருமுறையும் நான் தான் உங்களுக்கு நினைவு படுத்துறேன். உங்களுக்கு இது மட்டும் நினைவுக்கு வராது பொய்க் கோடும் காட்டினாள் அனோமா

‘ஐ ஆம் சொறி மைடியர்’ ஆண்கள் இதிலெல்லாம் மக்குதான். மறதிக்காரர், ஒத்துக்கிறேன். மற்றப்படி மனைவி எவ்வளவு பழசானாலும் அவளமாத் திக் காம சாகும் வரை அவளோடு இருக்க ஆசைப்படுவானுகள். தமாஷாகச் சொல்லிவிட்டு வயிறு குலுங்கச் சிரித்தார். அனோமா செல்லமாகச் சினுங்கித் தலையணையால் அவர் மார்பில் அடித்தாள்.

சுரவீர அனோமா இருவரின் வெடிங் அனிவேசறி வரப்போகிற தென்ற செய்தி வீட்டில் எல்லார் காதிலும் விழுந்து விட்டது. இம்முறை தட்புடலாப் கொண்டாட்டம் வைக்கவேண்டுமென்று சுனில் வித்தியா, குசும் ஜயந்தா எல்லாரும் முடிவெடுத்தார்கள். தாங்களே எல்லாப் பொறுப்பையும் ஏற்கவும் எண்ணினார்கள். எப்போது போயா வரும் என்று சின்னஞ்சிறுகள் காத்திருந்தார்கள். சுனிலும் வித்தியாவும் ஓடியோடித் தேவையான ஆயத்தங்களைச் செய்தார்கள். வித்தியா தனக்குத் தெரிந்த சுவையான தின்பண்டங்களைச் செய்தாள். அனோமாவும் சுரவீரவும் ஏற்பாடுகளையும் பாசத்தையும் கண்டு பிரமித்துப் போனார்கள். வித்தியாவும் சுனிலும் தங்கள் பிள்ளைகளே என்ற நினைவில் நெகிழ்ந்து போனார்கள்.

போயா தினத்தன்று நான்கு விசேட விருந்தினர்கள் வருகை தருவார்கள். அவர்களையும் நீங்கள் நன்கு உபசாரம் பண்ணி அனுப்ப வேண்டும். அவர்கள் எங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்கள் என்ற செய்தியை சுரவீர ஒலிபரப்பினார் யார்? யார்? என்ற கேள்விகள் ஆவலுடன் ஏக காலத்தில் எழுந்தன.

சஸ்பென்ஸ் என்றார் சுரவீர வாயில் விரலை வைத்து நாங்களும் ஒரு சஸ்பென்ஸ் வைத்திருக்கிறோம் என்றான் சுனில். சுரவீர சிரித்தார். அனோமா ஜயந்தாவின் காதில் என்ன என்று கிசுகிசுத்தாள்.

“தெரியாது” என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோரும் அவரவர்வேலையில் முனைப்புடன் ஈடுபட்டனர்.

போயா பிறந்தது வீடு கலியாணக் கோலம் பூண்டு அழகாகக் காட்சியளித்தது. நீண்ட பூச்சாடிகள் நீலப் பூக்களை ஏந்தி வரவேற்புறையில் காத்திருந்தன. மல்லிகைச் சரங்கள் மணம் பரப்பி

வாசலில் தொங்கின பலநிற பலூன்கள் சுவர் எங்கும் ஊஞ்சலாடின நிறைகுடம் பந்நீர், குங்குமம் சந்தனம் எல்லாம் வாசல் பக்கம் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்தன. காலையில் சுரவீரவும் அனோமாவும் பௌத்தகோயிலுக்குச் சென்று வழிபாடு செய்து விட்டு வந்தனர். சுனிலும் வித்தியாவும் பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று அன்றி அங்கிளுக்காக அர்ச்சனை செய்தனர். விபூதி பிரசாதத் தட்டுடன் வந்து விபூதியை அவர்கள் நெற்றியில் பூசி பிரசாதத்தை அன்றி அங்கிளின் வாயிலுாட்டி சுனிலும் வித்தியாவும் மகிழ்ந்தனர். இருவரும் சேர்ந்து சுரவீர அனோமா இருவரின் முன் விழுந்து வணங்கி ஆசி பெற்றனர்.

அன்று சமையலையும் வித்தியா செய்தாள். எல்லாரையும் உட்கார வைத்து வாழை இலையில் கவையான சாப்பாட்டுடன் வடை பாயாசம், கேசரி எல்லாம் பரிமாறினாள். ஒருவருக்கொருவர் உணவை ஊட்டி மகிழ்ந்தனர். தமிழரின் கலாச்சாரத்தை வெகுவாக வியந்து பாராட்டினாள் அனோமா.

மணி நாலை நெருங்கியதும் அனோமா உடை மாற்றி அங்குமிங்கும் காரணமின்றி நடந்தாள். அவள் மனம் முழுவதும் கமிஷனர் வியாபித்திருந்தார். சுரவீர தனக்கே உரித்தான இயல்புடன் அமைதியாக உட்காந்து வெளியே பார்வையை ஓட்டினார். வித்தியா (ஒசறி) சிங்கள முறையில் உடையணிந்திருந்தாள். அந்த அரக்கு நிறம் அவளுக்கு எடுப்பாக இருந்தது. சுனில் தமிழர் அணியும் பட்டு வேட்டி சேட் சால்வை அணிந்து அசல் தமிழனாகவே நின்றான்.

இவர்கள் இருவரையும் பார்த்த அனோமாவும் சுரவீரவும் ஆச்சரியத்தில் மகிழ்ந்து போய் அவர்களைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டார்கள் அனோமாவின் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. மொழியும் உடையும் எவ்வளவு சீக்கிரம் இனமாற்றம் செய்து விடுகிறது மனமாற்றம்

மட்டும் வந்துவிட்டால் இந்த நாட்டில் அமைதி சமாதானம் வந்து விடுமே. ஒருதாய் பெற்ற பிள்ளைகள் தானே மொழியால் உடையால் மதத்தால் கலாசாரத்தால் வேறுபட்டு நிற்கிறார்கள். புரிந்துணர்வு, நீதி, மனித நேயம் இல்லாததால்தானே இந்தப் போர் அழிவு, அகதி வாழ்வு? சமாதானம் நீதியின் வழியாகத்தானே வருகிறது என்பதை ஏன் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களில்லை. எத்தனை விதவைகள் எத்தனை அங்கவீனர்கள்.

ஒரு பாவமும் அறியாத சின்னஞ்சிறுசுகள் அனாதைகளாகி விட்டனவே அரசியல் வாதிகளும் நாட்டின் பிரபலங்களும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் இழுபறிப்படுவதால் சமாதானம் எட்டாக் கனியாகி விடுமோ? மக்கள் சக்தி திரண்டால் எதையும் சாதிக்கலாமே என்று சுரவீர தனக்குள்ளே சிந்தனைகளை வளர்த்த போது வாசலில் கருநீலக் கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

சத்தங்கேட்டு அறையுள் இருந்து கனிலும் வித்தியாவும் வெளியே வந்தனர். சுரவீரவும் அனோமாவும் விரைந்து சென்று கமிஷனரையும் மனைவியையும் பந்தீர் சந்தனத்துடன் அன்பாக வரவேற்று உள்ளே அழைத்து வந்தனர். சம்பிரதாயப்படி பூச்செண்டு வழங்கிச் சுரவீர தம்பதியரை வாழ்த்தினார்கள். கனிலும் வித்தியாவும் விக்கித்துப் போய் நின்றனர். கனில் வித்தியாவின் காதில் தன்னுடைய தாயும் தந்தையும் என்று மெல்லச் சொன்னான்.

மறுகணமே இருவரும் கனிலைப் பெற்றவர்களின் காலில் விழுந்து ஆசி பெற்றனர். இவர்கள் இருவரின் உடைமாற்றங் கண்ட கமிஷனரும் வருணியும் கேள்விக்குறியுடன் சுரவீரவைப் பார்த்தார்கள். எங்களுக்கும் இது சேப்பிறைஸ்தான். ஏதோ சஸ்பென்ஸ் என்று நேற்றுச் சொன்னார்கள். இன்று இப்படி நிற்கிறார்கள். உங்களை அழைத்த விஷயம் அவர்களுக்கோ என் பிள்ளைகளுக்கோ தெரியாது அதுவும்

சஸ்பென்ஸ்தான் என்றார் சுரவீர புன்னகைத்தபடி கமிஷனரும் மனைவியும் கலகலவென்று சிரித்தார்கள்.

எல்லோரும் நட்புறவுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்க வித்தியா சிற்றுண்டிகளைப் பணிவுடன் பரிமாறினாள். எல்லாம் வித்தியாவின் கைவரிசைதான் என்று அனோமா தெரிவித்தாள். சுவையாக இருக்கிறது என்று வருணி வித்தியாவைப் பார்த்துப் பாராட்டினாள்.

வருணி தேநீர் அருந்தும் போது தற்செயலாக அவள் சேலையில் சிந்தி விட்டது. வித்தியா உடனே அதை வெந்நீர் நனைத்த துணியால் ஒற்றித் துடைத்த சுறுசுறுப்பைக் கமிஷனர் கவனிக்கத் தவறவில்லை. வருணி நன்றியுடன் வித்தியாவை அணைத்து முத்தமிட்டுச் சொன்னாள். உன்னைத் தமிழ் உடையில் பார்க்க ஆசை என்றாள். வித்தியா நாணம் மேலிட அறைக்குள் அமைதியாகச் சென்றாள்.

வாசலில் வந்து நின்ற முச்சக்கர வண்டியிலிருந்து சிவராமும் சிவபாக்கியமும் இறங்கினார்கள். அனோமாவும் சுரவீரவும் எழுந்து சென்று அவர்களை வரவேற்று மண்டபத்தில் அமரச் செய்தனர். சுரவீர அவர்களைக் கமிஷனர் குடும்பத்துக்கு அறிமுகம் செய்தார். சிவராமும் மனைவியும் வெகுமதி வழங்கி சுரவீர தம்பதியை வாழ்த்தினர். அனோமா அவசரமாக வித்தியாவை அழைத்தாள். அவள் ஆரஞ்சு நிறப்பட்டுபுடவையில் பொட்டும் பூவும்மாய் மகாலஹ்ஸ்மியாக மாறி வெளியே வந்தாள். தன் பெற்றாரும் அங்கிருப்பதைக் கண்டு தான் காண்பது கனவா நனவா என்று பிரமித்துப் போனாள். அவளும் சுனிலும் புதுமணத் தம்பதிகள் போல் வந்து அம்மா அப்பாவின் காலில் விழுந்து ஆசி பெற்றார்கள்.

வருணி வித்தியாவின் அழகின் அடக்கம் கண்டு மகிழ்ந்து போனாள். வித்தியா தின்பண்டங்களைப் பரிமாறினாள். எல்லோரும்

மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் உரையாடினர். அங்கு இனமதபேதம் எதுவுமே தெரியவில்லை. பேசிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. குசமும் ஐயந்தாவும் பொப் இசை ஒன்றுக்கு பைலா போட்டார்கள். இந்த ஏற்பாடுகளெல்லாம் அவர்களுடையதே என்று சுரவீர தெரிவித்தார். ஒற்றுமை அதிக சக்தி வாய்ந்தது சந்தோஷம் விலை கொடுத்து வாங்க முடியாதது என்ற உண்மை. கமிஷனர் உள்ளத்தில் புதிதாக முளைத்தது. எல்லா இனத்திலும் நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். சுனிலைப் போல் ஒருவன் மருமகனாக வரத் தாங்கள் புண்ணியம் செய்திருக்க வேணும் என்ற எண்ணம் சிவராமின் மனதில் ஆழமாக வேர்பதித்தது. இரு இனங்களையும் சேர்த்த நிறைவு அனோமா சுரவீரவுக்கு பொப் இசை நடனம் நின்றது எல்லோருடைய நினைவுகளும் கலைந்தது.

நேரம் போய் விட்டதென்று கமிஷனரும் வருணியும் எழுந்து விடை பெற்று சிவராம் தம்பதியை அணுகி அவர்கள் கரம் பற்றித் தமது மனப் பூர்வ சம்மதத்தையும் சந்தோஷத்தையும் தெரிவித்தபோது அவர்களும் அதே கருத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் முழு முதல் காரணமாயிருந்த சுரவீர குடும்பத்தை நன்றியுடன் வாழ்த்தினார்கள்.

கமிஷனர் தன் மகனை அணைத்து குட் செலக்ஷன் முறைப்படி நாங்கள் உங்களை வரவேற்போம் என்று வித்தியாவை ஏற்றித்தார். வாசல் வரை வந்த கமிஷனர் சிவராமைப் பார்த்து, “உங்களை நான் காரில் ட்ரொப் பண்ணுறேன் என்றார்.

“எதுக்கு சிரமம்? என்று தயங்கினார் சிவராம் “இனியென்ன நாம்தான் சொந்தக் காரராகிறோமே வித் ப்ளெஷர் ப்ளீஸ்” என்றார் கமிஷனர் கனிஷுடன். கமிஷனர் வருணி சிவராம் சிவபாக்கியம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டுச் செல்வதைப் பார்த்த சுனில் வித்தியாவின் மனதில்

பூமழை பொழிந்தது இந்த சந்தோஷத்தில் கலந்து கொள்ள இப்ராவீம்
 ஹாஜியார் இல்லையே என்று வருந்தினாள் அனோமா. கவலையை
 விடு நாளை அவர் ஊரில் இருந்து திரும்பி விடுவார். அவரைக்
 கமிஷனர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று அறிமுகம் செய்ய வேண்டும்.
 இனங்களுக்கிடையே புரிந்துணர்வைப் பரப்புவதில் ஹாஜியார் எடுத்த
 முயற்சிகள் எல்லோரும் பின்பற்ற வேண்டியவை. மதம் மொழி மனிதனை
 இணைக்க வேண்டுமே தவிரப் பிரிப்பதற்கில்லை என்ற உண்மையை
 எல்லா இனத்தவரும் புரிந்து கொண்டால் சரி எல்லோர் மட்டிலும்
 நீதியாக நடந்தால் நம் நாட்டில் சமாதானம் தானாக வந்து விடுமே...
 சுரவீர ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் கூறினார். “ஐயோ எங்களுக்குப் பசி
 தானாக வந்திருந்தே. மிச்ச மெல்லாத்தையும் நாங்க சாப்பிடவா என்று
 ஜயந்த குசும் இருவரும் குரலெழுப்பினார்கள்.

அந்த வீடு மகிழ்ச்சியில் மிதக்கிறது.

ஒரு தாயின் மடியில் மலர்ந்து மணம் வீச எகிறுடன்
இணைந்து பங்களிப்புச் செய்த பெருந்தகைகள்.
The generosity of the following also contributed towards
the publishing of this book in a mother's Bosom

கமல் பி. தீசாநாயக்க

கலாசாரத் திணைக்களத்தின் உதவிப் பணிப்பாளர்

கண்டிச் செயலகம்

KAMAL B. DISANAYAKE

Asst. Director Cultural Department

Kandy Secretariat

சேகரன் சோமபாலன்

தொழிலதிபர் சமூகத்தொண்டர்

SEKARAN SOMAPALAN

Business Proprietor, Social Worker

அல்ஹாஜ் முகம்மத் நசார்

(பொறியியல் நிபுணர்)

மீலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸ்

கண்டி நகர அமைப்பாளர்

AL-HAJ MOHAMMED NASSAR

(Engineer)

Founder :- Sri Lanka Muslim Congress

Kandy Municipal Limits